

Редакційна колегія

Мікула Віталій Олексійович (редактор/загальний дизайн)
Грабовська Софія Юрійвна (заступник редактора)
Когут Марина Вячеславівна (заступник редактора)
Снігур Олег Олегович (відповідальний секретар)
Карий Іван Ярославович (дизайн титульної сторінки)

Шеф-редактор Чиж Іван Сергійович

Творчий колектив

Галата Ольга Юрійвна
Грабовська Софія Юрійвна
Дуб Юлія Анатолівна
Зеленіна Орина Володимирівна
Карий Іван Ярославович
Когут Марина Вячеславівна
Кондратюк Ірина Олегівна
Коптева Тетяна Вікторівна
Матвійчук Вікторія Анатоліївна

Михайлюк Катерина Романівна
Мікула Віталій Олексійович
Постанюк Марина Миколаївна
Приходько Іванна Романівна
Снігур Олег Олегович
Федорчук Тетяна Сергіївна
Харчук Діана Володимирівна
Хорошилова Поліна Богданівна

До читачів...

Ви знайомитеся з по-своєму унікальним виданням. Бо його автори – видатні Журналісти, знані і улюблені ведучі телевізійних програм, аналітики, чії глибокі і неперевершені дослідження мають за честь публікувати авторитетні світові газети. Тут і майстри художнього слова, засновники і видавці популярних медійних проєктів. А ще – когорта державних діячів, політиків, котрі уславляють рідну землю своїми звершеннями, підносячи аторитет України до вершин світового визнання, а народ Український – до найщасливіших з-поміж народів нашої планети...

Тут – творча праця різних людей, народжених у різних куточках України, та єднає їх спільне: їхня Альма Матер – Національний університет біоресурсів і природокористування України, де вони зустрілися у рік його 120-ліття. Тут вони осягають «Педагогіку творчості», роблять перші кроки у журналістиці і звідси стелиться їм широка дорога у професійне життя...

...Збережіть цей дайджест і розгорніть його за декілька років по закінченню гуманітарно-педагогічного факультету НУБІП України нинішніми першокурсниками-журналістами, котрі і є його авторами. Будьте певні, шановні читачі, що усе, сказане щойно, неодмінно збудеться. Вірю в це, як наставник юних здобувачів найкращої з-поміж тисяч професій – журналістики, котра народилася з потреби людини мати інформацію, користуватися нею, поширювати своє слово, свою суто людську і громадянську позицію, комунікувати, спілкуватися, змінювати себе і світ навколо себе з правдивим словом Журналіста.

Ця «Проба пера», котра йде нині у люди, свідчить про високі людські якості молодих, їхнє прагнення справедливості, нетерпимість до підлості, наживи, продажництва, про притаманний їм дух патріотизму і безмежну любов до України через любов до своєї малої Батьківщини, до свого роду і народу. Це - найголовніше! Саме цього прагнув, пропонуючи їм теми, котрі вимагали не тільки творчої праці, але й, передусім, роботи душі і серця. Радію з того, що маємо таку прекрасну юнь! А досвіду – журналістського, життєвого, політичного – вони неодмінно набудуть. І свої вершини здолають!

... Тридцять шість початкуючих журналістів за належністю до навчальних груп створили модель редакційних колективів, обрали редакторат(редактора, заступників редактора, відповідальних секретарів, верстальників комп'ютерної верстки, які самостійно розробили дизайн) та наповнили свої видання власним творчим доробком. Роль шеф-редактора, довірена мені молодими колегами, зводилася до координації та мінімального редагування. Отож, це цілком самостійно виконане ними і завершене видання, яке засвідчує неабиякий творчий потенціал юних журналістів.

...І до юних колег.

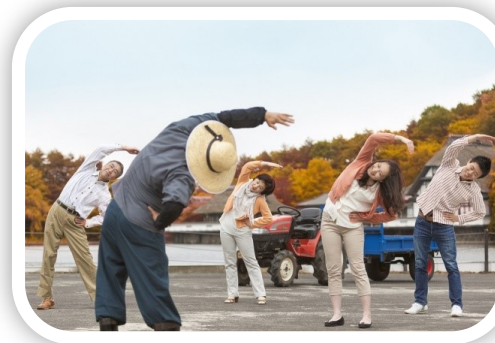
Горджуся вами. Ви молодці! У вас прекрасне майбутнє! Хай вам таланить, мої юні друзі, на шляху до журналістики! Хай підкоряються вам усі життєві вершини! Щастя вам і щастя Україні!

Іван Чиж.

ЗМІСТ

1. Я тільки літописець, а чи я творець?... (5-9 ст.)
2. Твоє – це тільки те, що віддаєш... (10-11 ст.)
3. Учитель журналістів. До 100-річчя Дмитра Прилюка (12-15 ст.)
4. Урок Майстра. Майстер-клас Володимира Мостового (16-17 ст.)
5. Одні в атаку ходили, а інші «Ура!» кричали... Борис Олійник (18-21 ст.)
6. Якби ж то нас вчоргове не купили, хіба б то ми вчоргове продалися?!.. Борис Олійник (22-26 ст.)
7. На горло беруть слабаки... (27-31 ст.)
8. Так мало в оцтах тоне мух, і так багато гине у медах...(32-35 ст.)
9. Мій рідний край, де народився я й зростав... (36-46 ст.)
10. Японія здалека і зблизька. (47-49 ст.)

Розкажіть про кухню та духовний відпочинок жителів, - прозвучало запитання. «Дуже важко було перейти на їхній раціон харчування, тому що там багато є того, чого я не люблю. Але хочу сказати, що там просто неймовірна телятина; це, напевно, найкраща страва, яку я коли-небудь куштувала», - каже Дана. Також вона повідомила, що страви Японії входять у список ЮНЕСКО.

Щодо відпочинку, то громадяни кожного ранку виконують зарядку, проводять медитації та обожнюють насолоджуватися природою. Вони, навіть, беруть відпустку на 2 дні, аби подивитись на те, як розквітає сакура. Що не вистачає у менталітеті українців, так це те, що ми не бачимо красу у всьому, так як це роблять японці. У них їжа – це спосіб відпочити. Вони обіймають дерева, аби відчуті їхню енергію. Думаю, нам би не завадило запозичити це у східних друзів.

Що показують по японському телебаченні?

«Їжа, їжа і ще раз їжа!», - говорить Дана, - також там дуже цікаві розважальні шоу – це дуже страшно, вони лякають людей і знімають реакцію учасників. Також говорять і про політику.» Щодо одруження – це переважно відтягується. Спочатку вони ставлять за мету досягти своїх цілей, а тоді вже будувати сім'ю. Як на мене, непогана тактика, аби прожити щасливо. Зі всіх цих розповідей роблю висновок: я поїхала би проживати старість у Японію. Влада на старість років забезпечує немаленьку пенсію, залежно від стажу роботи. Після 60-ти років чи не 90% пенсіонерів стають мільонерами та подорожують, бо дуже це люблять. Тобто, чим ти старший за віком, маєш більші статки.

Отож, рухайтесь до крашого! Саме такий висновок винесли ми, студенти-журналісти, із першої у нашому житті незабутньої прес-конференції.

Марина Постанюк

У наповненій теплом аудиторії лунала розповідь про те, яким є японський народ та його культура. Найперше, що слід зазначити, це те, що там неймовірно привітні люди, які не вміють думати про негативне, а точніше – не мають на це потреби. «Цим і відрізняється Японія від України», - говорить героїня заходу. Люди там ніколи нікуди не поспішають, їдять вони теж повільно, чим і насолоджуються. «Японці ні в якому разі не скажуть вам “ні”, - додає Дана, - вони обіграють це іншими словами. Про грубість взагалі не може бути, там таке не вітається. До душі колективізм людей, тобто саме ставлення японців один до одного». Дуже шкода, що в нашій рідній країні про такі якості, навіть не знають. Байдужість людей приводить саму націю до негативних наслідків і це дуже засмучує.

Проте, не все так погано. Дівчина розповіла, що у нас більш серйозно ставляться до того, аби отримати вищу освіту, а у Японії у виш вступають лише за бажанням, тобто переважна більшість впевнена, що знайдуть роботу і без освіти. «На мою думку, вищу освіту потрібно здобути кожному, задля свого ж саморозвитку», - констатує Дана Володимирівна. Яке ставлення влади до громадян? Який приклад потрібно взяти Україні?

«На це питання дуже легко відповісти, адже відомо, що Японія - найбезпечніша країна у світі. Тому, люди спокійні, бо впевнені, що їх захищають і влада зможе надати допомогу на всі 100%». Також дівчина додає, що під час землетрусів та цунамі є куди сховатись, тобто влада забезпечила спеціальними укриттями від цих природних явищ, а також від бомб. Дуже цікавим моментом є те, що комфорт у країні є і для незрячих. На кожній станції лунає спів птахів, за яким люди без зору можуть орієнтуватись у напрямку руху.

Яке ж ставлення до екології?

На це питання дівчина дуже зраділа і щиро подякувала, адже відношення до екології – неймовірне. З її уст ми дізнались, що існує закон про сортування відходів. Кожного дня люди знають, яке сміття потрібно виносити і уразі порушення цього грозить величезний штраф. Тому люди уникають такої помилки. Японію омиває океан і переважають у ній гори, тож дівчина розповіла, про старт проекту встановлення сонячних батарей задля розширення сільськогосподарського виробництва. Мало хто знав, але країна також експортує 20 млн тонн пластикових відходів до Китаю.

Я тільки літописець, а чи я - творець?..

“Журналіст існує з інформації і задля інформації” вислів з лекції нашого наставника Івана Чижика...

Все доволі просто: збирати і висвітлювати новини людям. Через місяць, рік написані замітки та статті стануть історією, а автор—літописцем. Але ж ідея, обплетена епітетами, зворотами, метафорами нічим не гірша від художніх творів. Так постає питання: журналіст зі своїми нарисами, статтями та замальовками—творець, чи літописець?

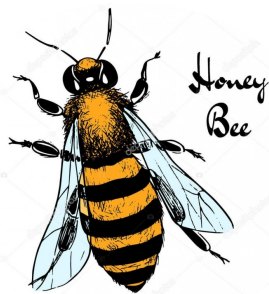
Деякі люди бачать журналістику, як невдячну, небезпечну та нудну професію. Я ж бачу море можливостей, емоцій, ситуацій, таємниць. Це можна порівняти з айсбергом. Хтось помічає лише його верхівку, зовсім не замислюючись над тим, яка велич криється у водних глибинах. Цю велич зможе побачити не кожен. Існує стереотип, що будь-хто може стати журналістом. Я категорично з цим не погоджуюся. Як на мене, журналістом може стати лише той, для кого свобода слова є ціннішою за будь-які гроші, той, хто не боїться влади, не боїться сказати гірку правду замість солодкої брехні.

Усіх інших (наприклад тих, хто пише статті на замовлення чи шукає в цьому звичайної вигоди) я вважаю звичайнісінькими заробітчанами, а їхні описи, - пародією на справжню журналістику. Зараз, у часи інформаційної війни, ми, як ніколи, потрібні своєму народові, своїй країні. І ми чудово розуміємо це, а тому – не залишаємося осторонь. Адже ми є та сама “Ліга Справедливості”, ми є “четвертою владою”, ми є голосом народу і ми є творцями!

Марина Когут

Ніщо не може зрівнятися з моментом, коли ти цілий день збирав потрібну інформацію, ніби бджола мед, а ввечері, за чашкою смачної кави та солодких цукерок, починаєш аналізувати, редагувати її. Повністю поринаєш у світ літер, речень, абзаців, проживаєш тим, що написано. Та найсолодша мить настає тоді, коли помічаєш, що люди цікавляться твоїм творінням. А чи вірно я називаю? Чи справді це творіння? Я тільки літописець, а чи я творець? Кожен, хто пише, логічно пов'язує слова, речення, віддає частинку душі написаному, чи це творець? Звісно! Журналісти не просто люди, які збирають, редагують інформацію – ні! Це творчі особистості, які своєю харизмою дійсно творять дива. Завжди виступають за народ, висловлюють його думку, висвітлюють реальність.

Не надаючи значення своїм недолікам потрібно окрилено йти до гідної мети. Може, й мого досвіду замало, та я тільки розпочинаю свій шлях творця. І сподіваюся, що з кожним днем творитиму все краще.

Діана Харчук

Японія здалека і зблизька

Japan

Японія—країна на островах, де люди живуть довше всіх, хоча працюють наче бджоли. Мають розвинену культуру в поєднанні з першими у світі технологіями. Одним словом світ непоєднаних речей, що замість відповіді посміхається, коли просиш посвятити у секрет щастя.

Студенти спеціальності «Журналістика» мали чудову нагоду познайомитися з Даною Окомонюк, дівчиною, яка зараз працює і навчається в Японії. Ця прес-конференція дала можливість журналістам НУБіПу практикувати свої навички роботи. Вже з перших секунд, вона відповідала на запитання щодо її незвичного досвіду.

«Відлітаючи в Японію, Ви володіли мовою, чи практикували вже в самій країні?», - запитує журналіст Віталій Мікула. «Мову я почала вчити ще з 2012 року, - відповідає Дана, - спочатку це була Хірагана для початківців, потім я зайнялась Катаканною, тобто японська абетка, знаки якої походять від китайських ієрогліфів і вже тоді практика була у Токіо». Дівчина розповіла, що її мотивувало обрати саме країну східного світу: «Насправді, в мене

була подруга-японка, яка зацікавила мене їхньою культурою, і коли я приїхала в Японію мої очікування здійснилися: все про, що там розповідали: захист, взаєморозуміння, привітні люди – усе це було присутнє». Найбільше, що її здивувало - це були ворони завбільшки з курку та великі таргани. І дійсно, яка б людина не здивувалась від такого побаченого.

w	r	y	m	h	n	t	s	k	
わ	ら	や	ま	は	な	た	さ	か	あ
	り		み	ひ	に	ち	し	き	い
を	る	ゆ	む	ふ	ぬ	つ	す	く	う
	れ		め	へ	ね	て	せ	け	え
ん	ろ	よ	も	ほ	の	と	そ	こ	お

Мій вибір фаху журналіста був зваженим. Кожен, хто обирає своє майбутню професію має розуміти, що це назавжди, і ставитися до цього треба дуже серйозно але, як на мене, перш за все потрібно слухати своє серце.

Усі найближчі мені люди ще з дитинства сприймали мене як особистість, доносили основні принципи моралі, намагаючись дати простір для розвитку та самостійності та допомогти не зіпсуватися під тягарем спокус сучасного світу. Завдяки цьому я стала тою, хто не соромитиметься своїх смаків і завжди залишається сама собою.

Не можу не зізнатися в тому, скільки задоволення мені приносила ця справа, ті моменти, коли в безкрайньому вирі фантазії ти пливеш ніби у човні й намагаєшся віднайти правильний шлях, щоб змінити на краще своїм словом та вчинком чиєсь життя. І коли переді мною постало питання, чого я хочу досягнути у житті та чого прагну насправді, я вже знала відповідь.

Тож літописець я, а чи творець?..

Ця професія в мене завжди асоціюється з рухом, постійним розвитком та приваблює своєю різноманітністю, непередбачуваністю. Тут обізнаність є підґрунтям для моральної відваги, яка спонукає вміло критикувати. А вже завдання журналіста не лише інформувати, а й вчити та згуртовувати аудиторію. Вони повинні відгукуватися на проблеми сьогодення, бути дзеркалом життя у всіх його проявах. Одночасно працівники цієї професії несуть велику відповідальність за кожний знак. А вже силу слова можна порівняти зі зброєю.

Я вважаю, що журналіст — літописець і творець одночасно. Літописець, як особа, що володіла грамотою і послідовно описувала певні події. Тим сам займаються зараз і працівники медіа. Вони збирають матеріал за певними подіями, щоб доносити новини до людей. Тож кожен, хто обирає цей фах – пише історію і творить її.

Орина Зеленіна

Сьогодні його оточує цілий ліс та впізнати найбільше та найстарше дерево легко. Неможливо не згадати і роль мого міста контексті загальноукраїнської історії, адже саме на коліях Фастівського вокзалу 1 грудня 1918 року договору про злуку між Українською Народною Республікою і Західно-Українською Народною Республікою в одну державну одиницю.

Мені здається чи хтось поцікавився чому у міста така назва? Це також цікаво.

Існує декілька варіантів про походження назви. Одна з них розповідає, що Фастів — це місцевість, де колись відбувалося кровопролитна битва між військами київських князів і кочовиками. Ворог залишив тут велику кількість хвостів — своєрідних військових відзнак. Звідси і назва **Хвостово**.

Інша пов'язана з назвами невеликих струмків, що звалися **Фосами** і впадали в Унаву. Біля села Фастівця в місцевості, що має назву **Білокняже** поле, поряд села Мар'янівка Васильківського району є могила **Переп'ят**. Під час розкопок, проведених 1846 року стало відомо, що в кургані поховано скіфського царя. На похоронній тризні виражались скорбота і горе, або **фає-фаст** мовою скіфів.

Учені вважають, що все це увічнилось у назві міста.

Якщо я задовольнила вашу цікавість продовжимо. На останок я б хотіла розповісти про видатних людей, які прославляють це місто. Чи чули ви колись про **Бенардос** Миколу Миколайовича? А про

дугове електрозварювання металу? Так це ж його винахідник. А чи **знайоме** вам ім'я **Ян Кум**? Ніколи не повірю, що ви не знаєте його заслуги не лише перед українським, але й перед світовим суспільством. Адже саме цей уродженець Фастова заснував WhatsApp і на даний момент є виконавчим директором Facebook. Багряна Ганна Юрївна також

є **фастівчанкою**. На сьогодні саме вона є старшим редактором Всесвітньої служби «Радіо

України». Якщо ви гадаєте, що це всі видатні фастівчани ви помиляєтесь та розповідати про всіх займе забагато часу.

Ось такий він мій рідний край. З багатою та давньою історією, мальовничими краєвидами і талановитими, розумними людьми. Я люблю своє місто. Край де народилась і зростала я, де знаходила друзів і зазнавала перших злетів і падінь.

Катерина Михайлюк

Слово наставника

ЕТЮД З ДИТИНСТВА

Вилітають з льотка на роботу ще заспані бджоли...
Переспівують арії півні, змагаючись голосом...
Басом вторить бугай, ремигаючи вслід за коровами...
І «Шанель» чебреців на лузі... Й бусол-легінь спиває росу...
Навіть короп злетів над ставком, щоб побачить-почути красу,
Та на мілке шугнув верболозом, хвилю б'ючи хвостом,
Наче вправний човняр, розсікаючи плесо веслом...
І відлюдник камінний, млин-прадід, що літ триста лякає русалок,
Раптом в усмішці зблиснув табунчиком сонячних зайок
З припорошених віком і мливом віконець своїх,
Й пустотливо - грайливо пустив, ну вже геть на поріг,
Зграю хвильок-юначок граційно-звабливих,
Та крізь підняті шлюзи, і гречно, й поштливо,
ім, щасливим, дозволив
стрибонуть з висоти
вниз до русла ріки,
у промінні заграць веселково...

Шукаючи відповідь на це питання, можна витратити все своє життя. Знайти себе у цьому світі, аби отримати свободу. Чи є щось краще? Напевно, ні. Буває, рухаючись у правильному напрямку, особистості «звертають назад», бо побачили труднощі попереду. Та хіба те, що нас не вбиває, не робить нас сильнішими? Труднощі – це лише слово та показник того, хто ти є. Сильна людина ти, чи слабка; впевнена у собі, чи загублена у власних думках. Головна ціль нашого життя – це не загубитись на дорогах до прекрасного. Одна помилка вартує цілого життя. Слід завжди пам'ятати, що кожна людина – це особистість, що кожна людина може творити щось неймовірне. Необхідно лише досягти цього власними зусиллями. Витерпіти всі негаразди та труднощі. Недарма Василь Стус говорив: «Терпи, терпи... терпещ тебе шліфує», бо терпіння – це талант, який є не у кожного. І розкриваючи дану тему, можна впевнено сказати, що я і літописець, і творець. Адже кожна людина починає з чогось малого. Тому, на мою думку, коли ти щось пишеш, ти створюєш нову історію.

Великий вплив на досягненні певної мети має підтримка рідних та близьких людей. Звичайно, є ті люди, яким ця підтримка не потрібна, і я їх дуже поважаю. Такі люди є відповідальними та дуже впевненими у собі, які знають для чого вони живуть і які можливості мають. Але більшість суспільства без підтримки та допомоги — ніяк. Тому потрібно цінувати те, що ти маєш та берегти кожен хвилину свого дорогоцінного життя.

Спіраючись на це все, варто сказати, що не сидіть на одному місці, намагайтесь більше подорожувати, читайте книги, розвивайтесь! Адже світ – це куля великих можливостей, шалених емоцій та прекрасних вражень.

Марина Постанюк

Я літописець, а чи я творець. Два боки однієї монети. Як зрозуміло, у цьому випадку монета-це журналістика. Отож давайте поглянемо.

Літописець, хто ж це такий? У XI столітті такою людиною вважали особу, що володіла грамотою й послідовно описувала історичні події. Та пройшла тисяча років, більшість населення планети, а саме 2/3, вміють писати і рахувати. З'явилися газети, журнали, онлайн видання-тепер в них відслідковують

історію. Новини-те, що сьогодні є новою інформацією, а завтра стане історією. Ось, що створює журналістика. Це означає, що, хоч час величезних книжок чи маленьких нотатків із записами подій пройшов, літописи не зникли зовсім, лише видозмінилися. А отже журналіст-це літописець сьогодення

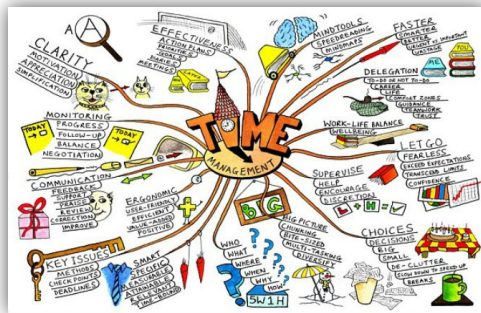

Та хіба ж він висвітлює лише голі факти? Невже в журналістиці не має місця для творчості? Звісно ж, є. Насамперед це творча професія. Невже ми читали б новини, які склалися із чисел, фактів. Читач котрий точно не знає, що він шукає, в першу чергу зверне свою увагу на незвичний заголовок. Саме цікава «обгортка» робить новини більш привабливим. Сьогодні журналісти- творці новин. Адже те, що ми бачимо в газетах-це праця не однієї людини, а цілої групи, що створювала нові форми подачі, прагнула донести інформацію зрозуміло і цікаво. Отже, журналіст-це і літописець, і творець. А журналістика-це та монета, підкидаючи, яку не випаде жодна із сторін. Вона стане на ребро

Катерина Михайлюк

Кожної секунди відбуваються події, які можуть змінити хід історії цілих держав або ж і усього світу. У сучасному суспільстві, щоб дізнатися новини достатньо мати сторінку у соціальній мережі, одна лише стаття з провокуючим текстом може облетіти весь континент за одну секунду. Але багато років тому новини створювалися тижнями або ж місяцями — ця роль оповідача належала літописцям, вони завдяки розуму та креативності збирали та відтворювали історії у літописах. Дякуючи плідній праці літописців, ми можемо пізнавати стародавній світ, минуле нашого суспільства.

Століття за століттям, науковий прогрес не стоїть на місці, новітні технології заповнили весь світ, але потреба в поширенні інформації залишилась, отож місце літописців зайняли журналісти. Мабуть, перед кожним журналістом поставало питання: “Яка моя роль у суспільстві?”, “Літописець чи творець?”

Всі журналісти — творці. Вони вільні, ті хто несуть найважливішу зброю — слово, ті хто можуть вплинути на думку людства, у їхніх руках майбутнє усього народу, адже ніщо в сучасному світі високих технологій і шаленого ритму життя не коштує так дорого, як інформація. Журналісти — поважні люди, їх водночас і обожнюють, і бояться, адже лише одна стаття критика може зіпсувати всю репутацію, або ж навпаки зробити популярним. Коли журналіст гідно виконує своє завдання, народ має можливість розвиватися і приймати правильні рішення. Отож, журналіст — творець, не тільки статей та медіапродукту, а й людських життів та думок, кожен із нас може стати частиною чогось великого, принести в цей світ щось вражаюче, що може змінити все.

Ольга Галата

Тепличину за її мальовничі красиви, з прозорим небом, діамантами зірок, полум'яніючими загравами, смарагдовими долинами та кришталевою водою без перебільшення можна назвати земним раєм. Багатий він і на самотні народні традиції та звичаї. Кожне село Теплицького краю – це історична пам'ятка, де з покоління у покоління пишеться власна історія. Саме тут жили Трипільці та Черняхівці, правили польські цари, був Хмельницький та провів свої останні роки Леонтович.

Почнемо з історії: сліди існування людини належать до найдавнішого періоду історії розвитку суспільства – палеоліту. Тут збереглися залишки поселень три-

пільської та черняхівської культур. Найближчими слов'янськими предками тепличан були племена Уличів, які жили над річкою Південний Буг у VII-X ст. Історичні джерела свідчать, що поселення виникло, як укріплений прикордонний пункт Литовського князівства. Він мав земляні вали і високий дубовий частокіл. Підземні ходи й печери, що були вириті в ті часи, зберезили й досі. Колись у них жителі ховали своє майно під час нападів татарських орд. Перша письмова згадка про Теплик належить до XV ст. Теплицький район розташований у межах Волино-Подільського кристалічного масиву, прикритого четвертинними відкладами пісків, глин, вапняків та мергелів. Перемішуючись із залишками рослинного світу, вони утворили тут родючі чорноземні ґрунти. Розташований район у південно-східній частині Вінницької області в зоні лісостепу. У структурі промислового комплексу Теплицького району провідною галуззю є харчова промисловість та перероблення сільськогосподарської продукції. На території району діє 5 промислових підприємств: ТОВ «Теплицький молокозавод», Бджільнянський спиртзавод, Міжгосподарський комбінат хлібопродуктів, Удицький цукровий завод. У сільськогосподарському виробництві району діють 38 агроформувань, 72 фермерських та 13 тис. особистих селянських господарств. У районі функціонує дві центральних лікарні, 4 лікарських амбулаторії, 24 фельдшерсько-акушерських та 11 фельдшерських пунктів, працює 5 аптечних закладів та 12 аптечних пунктів. Торгівельна мережа нараховує 120 магазинів, 27 підприємств громадського харчування та 5 ринків з торгівлі агропромисловими та два ринка з продовольчими товарами. У районі функціонує 30 загальноосвітніх шкіл, 26 дитячих дошкільних закладів. Аграрний ліцей, будинок дитячої творчості, станція «Юних техніків», теплицька автошкола, Дитячо-юнацька спортивна школа, дві музичних школи. Школярі займаються в Малій академії наук, яка діє на базі обласної станції «Юних натуралістів». Культурну галузь району забезпечують 35 будинків культури, 32 масові бібліотеки та наша гордість Національний музей Ім. М.Д. Леонтовича. Все ж таки Тепличина- це природа безмежної краси. Але моє серце належить рідному селищу Удич. Там всі мої близькі та друзі, там пройшло моє дитинство. Туди хочеться повертатися знов і знов, там моя Батьківщина, там мої батьки.

Олег Снігур

Фастів. Ви напевне нічого не чули про нього? Ну що ж я вам розповім. Фастів – мій рідний край. Це невелике місто на Київщині. Воно лежить на Придніпровській височині над річкою Унавою. І сьогодні я проведу екскурсію по ньому.

Першим пунктом моєї розповіді стане його історія. Отож, історія Фастівщини бере початок із населення краю первісними людьми, які жили на цій території 20-25 тис. років тому, в епоху палеоліту. Свідками тих часів є городища та кургани скіфської доби, поселення римського періоду, давньоруські поселення. Вперше містечко Хвастів згадується в літописі під 1390 роком. На жаль, про історію Фастова раннього середньовіччя відомо небагато. Однак цікаву його сторінку можна знайти в середині 1680-х років до початку XVIII століття. Цей період пов'язаний з ім'ям Семена Палія. У нас навіть існує легенда пов'язана з ним. Говорять ніби то вже наприкінці свого повстання Семен Палій відчуваючи свій програш втопив все своє золото. Але для того щоб його нащадки змогли в майбутньому його знайти посадив на березі річки дуб. Невідомо чи правдива ця легенда та дуб і досі росте.

На території селища знаходиться гімназія та ліцей, три дитячих садочки, будинок культури, центр творчості дітей та юнацтва ім. Д.Туптала, дитячо-юнацька спортивна школа, міжшкільний навчально-виробничий комбінат. Також у Макарові є районна газета «Макарівські вісті», ТРК «Авіс», приватна суспільно-політична газета «Рідні Обрії».

Я пишаюся своїм селищем та його людьми. Мені приємно спостерігати за тим, як розвивається та гуртується громада, за новими ідеями та стартапами для молоді. Я люблю свій край... Особливо весною, коли починає буйати цвітом кожне дерево, коли чимало дівчорі гуляє парками та алеями і безтурботно насолоджується життям. Саме тут кожен може відпочити від шаленого темпу великого життя та закохатися у неймовірну, душевну атмосферу містечка на березі річки зі славною історією та не менш відомими, цікавими та талановитими людьми.

Іванна Приходько

Моє рідне місто Бровари. Вперше в історичних документах Бровари згадуються 1628 р. серед населених пунктів Остерського староства, які належать магнату Вишневецькому. Є декілька версій щодо походження назви міста Бровари, найпоширеніша з них — це походження назви від професії бровар (пивовар).

Очевидно, що, входячи в місто, люди казали на місцевих Броварі (пивовари в множині), саме так, із закінченням — і. Поступово назва «Бровари» повністю витіснила «Броварі» із вжитку броварчан, остання офіційна карта з позначенням Броварі датована 1885 роком, а останній документ з такою назвою — 1968 року.

Туризм в Броварах виражений в розважальному типі міста, сюди з'їжджаються люди з інших міст у пошуках розваг і відпочинку оскільки в місті знаходяться численні заклади розважального типу. Одним з відомих закладів активного відпочинку у місті є «Сапсан — спорт» — стрілецький

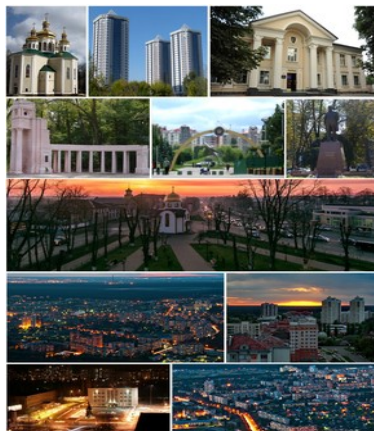
клуб, де тренується Олімпійська і Паралімпійський збірні України, заклад надає послуги з тренування у стрільбі, водіння військової техніки й кінної їзди. Станом на 2015 рік у місті діють 11 готелів, мотелів і хостелів.

Сучасна архітектура міста в основному виражена в багатоповерховій та приватній забудові. У місті споруджено низку пам'яток і пам'ятних знаків. Багато з них зосереджено в міських скверах і парках, зокрема в Парку «Перемоги».

У місті споруджено пам'ятники на честь радянських воїнів, загиблих під час Другої світової війни, воїнам-інтернаціоналістам, Т. Г. Шевченкові, хрести на місці двох поховань жертв Голодомору 1932-33 рр. та пам'ятник-хрест жертвам Голодомору та політичних репресій, жертвам Чорнобиля, Євромайдану, тощо.

Броварська міська рада — адміністративно-територіальна одиниця та орган місцевого самоврядування у складі Київської області. На місцевих виборах до міської ради обирається мер і 36 депутатів.

Торговельно-розважальний центр «Термінал» — багатофункціональний комплекс торговельного і розважального призначення у місті Бровари, на момент побудови — найбільший в Україні та у Східній Європі. Льодова арена — перший в Україні льодово-спортивний комплекс для масового катання. Також льодова арена є домашньою для хокейного клубу «Білий Барс». Супермаркет побутової техніки і ювелірних виробів. Баттерфляй Бровари. Чотири зали А-класу. Усі зали мають суперсучасну звукову систему. Аквапарк — аквапарківний комплекс. Аквапарк має розсуну суперсучасну стелю і найдовшу в Україні водяну гірку. Також «Термінал» має готель, фітнес-центр, пивоварню, школу танців та інші заклади.

Юлія Дуб

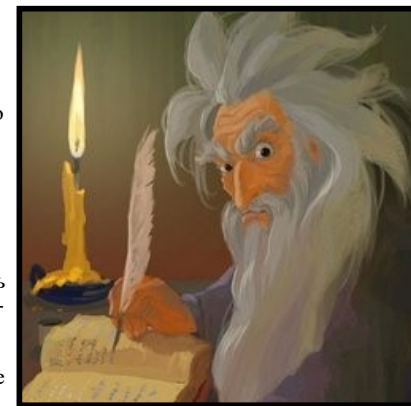

Ви, як і безліч людей на нашій планеті, можете спостерігати за новинами, що стаються кожного дня, бути журналістом, блогером та фіксувати історичні події. Наступний шлях — це стати тією особистістю, про яку будуть говорити, писати, знімати відеоматеріали. Потрібно просто працювати над тим, що вам до душі, бути неординарною особистістю, яка має безліч ідей. Варто лише вигадати щось таке, що сколихне весь світ, і ви цілком можливо станете творцем чогось такого божевільно-геніального та увійдете в історію. Станете на одній сходинці зі Стівом Джобсом чи з Менделєєвим, скажімо... Хоча не обов'язково щось надто глобальне створювати. Можна стати маленькою частинкою великого механізму. Достатньо просто вийти на майдан у 2014 році та бути форматором нової сторінки історії. Отже, творці є різними, один відкриє новий фізичний закон, інший напише книгу, яка стане бестселером, а ще один просто стане невеличкою, але значущою частинкою у творенні чогось великого.

На мою думку, це дуже складна тема, яка змушує багато міркувати.

В нашому світі є дуже багато людей, яких можна назвати тільки літописцями, бо вони тільки існують, перебувають у буденних проблемах, не цікають життя інших людей і звичайним чином констатують примітивні та очевидні факти. Як у літописах (що побачив — те записав). Та існують зовсім інші люди, які завжди вигадують щось нове і дивляться на світ по-іншому. Бачать не тільки очевидні речі, а й «вміють читати поміж рядків».

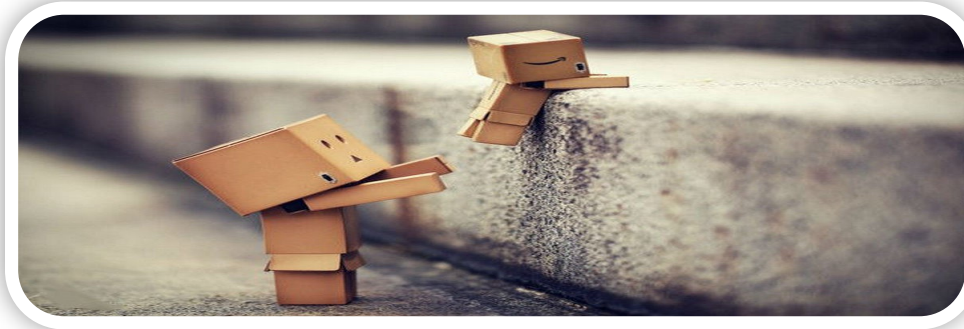
Я вважаю, що я є саме творцем, бо для мене сіра буденність не є цікавою. Інколи на цих митців дивляться, як на білих ворон і думають, що з них нічого не вийде. Хочу навести приклад із твору «Місто», де Степан Радченко тікав з села у Київ, бо зрозумів, що це життя взагалі не для нього. Немає однакових сценаріїв життя і кожен пише свій літопис чи художній твір сам.

Поліна Хорошилова

Твоє — це тільки те, що віддаєш

“Про бідність мало що можна сказати позитивного, але вона часто дає початок справжньої дружби. Багато хто прагне подружитися з багатієм, і мало хто зробить це в пору бідності, проте тим-то друзі і цінні. Якщо багатство притягує, то бідність відштовхує. Втім, бідність однієї людини часто дозволяє іншому розкрити свою справжню щедрість.”

Нельсон Мандела

Уявіть ситуацію ніби невідомий вам чоловік дає 50 гривень, без причин. Перед тим як рука потягнеться до грошей, в голові заграє: “Чому це він вирішив поділитись своїм?”. Така дика щедрість, сприйметься, як загроза. Оскільки в дитинстві нам казали не бери цукерку у незнайомця. Вчили, щоб розпізнавати добрі вчинки від злих, аби не втрапити в халепу. Взагалі з раціональної точки зору вислів: “Твоє — це тільки те, що віддаєш”, не має сенсу. Яблуко не стане більше, якщо роздавати їх, тому ми цього не робимо. Але тобі захочеться віддати, коли яблуко попросить голодний, або друг з яким ти довго товаришуєш. А іноді любов сподвигає поділитись більш цінним, останнім. “Я тобі дав 10\$, він дав тобі 20\$. Ти думала, що він кращий просто тому, що він дав більше. Але він мав 200\$, а у мене було лише 10\$” (з Мелодрама “Френк і Джонні”).

Меценати, волонтери, благодійники жертвують сили та гроші на побудову церкви, допомагають військовим, або просто дають гроші на розвиток культури. Таким людям раді, їх люблять та поважають, бо вони коять добрі діла. Але у кожного своя причина, щоб віддавати. Наприклад, волонтер, був в АТО, або має близьких, що постраждали від війни. Отак щедрість має різні обличчя, але ми цінимо правдиву і жертвенну, як у Френка. Нам не шкода віддати для любові чи для щастя іншого, оскільки назад ми отримуємо те, що втратили, але в іншій стократ вартісній формі.

Віталій Мікула

Навколо фабрики розрісся дивовижний ліс, в якому полюбують відпочивати жителі міста, також неподалік знаходиться Малинське водосховище, яке вражає своєю красою. Але не лише воно дивує. Малинська молодь має своє місце для відпочинку – затоплений кар’єр, на дні якого знаходиться підводний музей. Чиста вода, золотий пляж, «скеля», тарзанка – такі слова характеризують найулюбленіше місце молоді.

Також місто має чудовий парк імені Миклухи-Маклая, посеред якого розташований ЗНВК «Школа-лицей №1». У роки Другої світової війни фашистські окупанти вирізали частину дерев парку, який вже на той час примикав до центру міста. Відновлення міського парку почалося тільки у 1960-1970-ті роки. Тоді було заасфальтовано алеї, розчищено ставки, на них збудовано станцію для човнів, споруджено літній театр. Крім того, збудовано дитячий майданчик з каруселями та атракціонами, який донині не зберігся. Також парк має алею слави, де можна побачити постаті найвідоміших і найвідважніших жителів Малина: пам’ятник героям малинського підпілля, героям небесної сотні та загиблим в Афганістані.

Я пишаюся ти, що народилася в такому славетному місті. Це край, де я виросла, де живуть мої батьки. Це моє рідне місто Малин!

Ірина Кондратюк

Це містечко на березі річки - наче спалах чарівних стожарів, гріє душу, як полум’я свічки, називається просто... просто Макарів

Саме такими словами описав моє рідне селище місцевий композитор Володимир Хоменко. І дійсно, це не просто звичайна місцина, схожа на інші. Це мій рідний край. Край, яким варто пишатися. Дім, який зачаровує душу та залишається у ній на все життя.

Почалася історія Макарова з села Воронине, яке входило до числа Ясинецьких маєтків литовських феодалів Івашенцевичів. Вперше згадується в складі маєтностей Ясинецьких. Макар Васенцевич, який став постійно жити у Воронині, змінив своє прізвище на Макарович, а назву села на Макарів.

Наприкінці XVI століття Микола - онук Макара, перетворив макарівське дворище на фортецю. Через рови перекидалися містки. З півдня замок захищала річка Здвиж. Ім’я наступного власника Макарова, польського коронного стражника Самуеля Лаща, асоціювалося з неймовірною жорстокістю щодо селян. Потому великий маєток Макаревичів розділили між собою нащадки цього роду по жіночій лінії — князі Збаразькі, Любомирські, Харлінські, зокрема Макарів з околицями дістався Харленським.

Під час Хмельниччини Макарівський маєток Харлінських був спалений, а місцеве населення активно долучилося до українського національно-визвольного руху. У 2-й половині XVII століття попри намагання польських панів тримати місцеве населення у покорі воно не раз ще поставало. Цей же період пов’язаний із найвідомішим уродженцем Макарова — церковним і культурним діячем, автором писання «Житіє святих» св. Дмитрієм Ростовським.

У 1950—1960-х роках — спроби відновити господарства Макарова і Макарівщини — створені автопарк, міжколгоспне будівельне підприємство, комбінат комунальних підприємств, ремонтно-будівельну організацію, медичне училище. Після Чорнобильської трагедії Макарів і район прийняв і облаштував численних переселенців. У 1990—2000-х відбулися значні зміни в економіці міста, але місто і район традиційно лишаються орієнтованими на виробництво і перероблення сільськогосподарської продукції.

Цьому, зокрема, сприяє створений у 2000 році Макарівський сільський сервісний центр, що надає послуги сільському населенню. Поступово відроджується духовність, розвивається культура — у 2007 році у Макарові був затверджений і прийнятий селищний герб; була відкрита і освячена церква на честь святого Дмитрія Ростовського, у якій знаходиться частинка мощей цього святого; встановлено величний пам’ятник на його честь. Не менш відомими є і сучасні митці. Зокрема: А.Н. Паламаренко, Б.Д. Полійчук, І.Л. Годенков...

Напевне, для кожного з нас той рідний куточок, де ми народилися. Так само і для мене, серце замирає, при одній тільки думці про рідну домівку. Я дуже пишаюся тим, що народилася саме в Україні! Це країна найгарніших дівчат і найсильніших хлопців, та не за це я так її люблю. Люблю за гори, за ріки, за чудові краєвиди, за прагнення бути завжди незалежною! Не вистачить слів, щоб описати її красу.

Мій рідний край... Я народилася на теренах Житомирщини, у маленькому селі Гордіївка. Це не величезне місто, у якому забагато шуму! Та це й не маленький тихий хутір. З висоти пташиного польоту – маленька плямка. Та така дорога моему серцю. Серцю, що з кожною думкою про неї, тріпоче сильніше і ладне вискочити з грудей, лиш би хтось промовляв такі жадані й солодкі слова: «Рідний край».

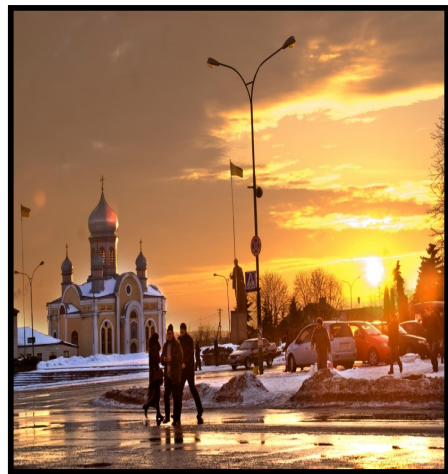
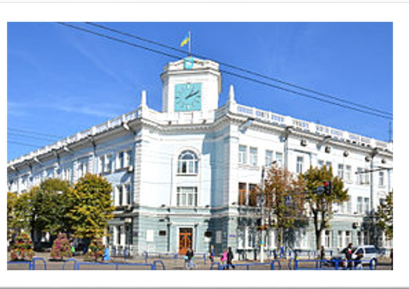
Широкі вулиці простягають свої руки та кличуть в обійми кожного. Я виросла там, звикла до отих стареньких хатинок, квітів, які ростуть біля кожної оселі, до дружніх сусідів та калини, що виблискує своїми червоними плодами біля кожної криниці. Хоча село й маленьке, та в ньому безліч чарівних місць, здатних надихати. Чого тільки варті поля, на яких кожного року зацвітають жовті соняшники та пшениця.

Моя батьківщина має величну історію. Саме на місці історичних пам'яток думками поринаєш у минуле. Колись по цій землі, що нині я хожу, ступали видатні люди, відвойовували землю, боролися за незалежність. Багато що змінилося за ці часи, та єдине залишається незмінним – той непереможний і непереможний дух народу, що в усі віки ладен був покласти голову за свободу.

Не описати всю ту любов, усі почуття, захоплення й велич. З кожною думкою про рідне мої очі загоряються, палають щирістю та нескіною любов'ю.

Хочеться лише закликати усіх: «Не забувайте свого коріння, тих стежок, по яких з дитинства ходили ваші ноги, рідної оселі, батьків». І де б ви не були, в якому куточку світу – пам'ятайте – вас там люблять і чекають. Не тільки рідні, а й земля, квіти, дерева...

Діана Харчук

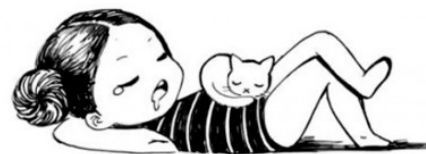

Україна – могутня держава, яка славиться своїми родючими землями. Кожен куточок цієї країни прекрасний і незалежний. Я народилася в зовсім маленькій частині цієї дивовижної перлини – в місті Малин. Назву сучасного міста пов'язують з іменем князя Мала – легендарної особи часів Київської Русі. Проте деякі вчені вважають, що назва міста походить від імені дочки Мала Древлянського – Малуші, яка була обернена в рабство княгинєю Ольгою і завдяки своїй знатності отримала при київському дворі важливу посаду ключниці. В Малушу, древлянську княжну, заховавсь син Ольги – Святослав, а згодом у них народився син, в майбутньому князь київський Володимир. Малин розташований на річці Ірша, неподалік від автотраси Київ-Ковель-Варшава. Через місто проходить важлива залізнична магістраль – Південно-Західна залізниця.

Головна вулиця міста – Грушевського, прикрашена каштанами, які цвітуть навесні, і захоплюють своєю неймовірністю. Можна з впевненістю сказати, що наші каштани не гірші від Київських.

Населення міста налічує близько 27 тисяч жителів різних національностей: українці, росіяни, поляки, євреї, білоруси. Жителі Малина – люди, які люблять своє місто і з радістю покращують його, аби жити комфортно і весело.

Нині місто відоме єдиною в країні фабрикою банкнотного паперу, яка є одним з найбільших підприємств подібного профілю Європи.

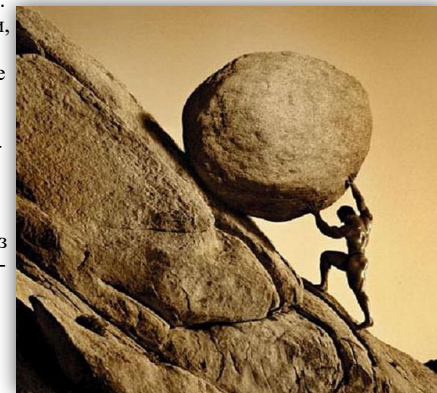

Як часто ми шукаємо причини для виправдання власної лінії. Робимо винним увесь світ у своїй бідах, у тому що нема грошей, успішної кар'єри, сім'ї, ображаємось та заздимо усім хто має те, чого не маємо ми. І нікому в голову не приходить думка, що уся причина в нас. Якщо ми чогось не отримали, то це означає лише те, що доклали замало зусиль. Лише погляньте на просту закономірність у нашому суспільстві. Ви помічали, що діти із малоабезпечених

та неблагополучних сімей досягають більшого успіху, ніж будь-хто? Чому ж так? Усе дуже просто: вони не хочуть такого життя, як у їх батьків. Змалечку ставлять за мету стати успішними людьми, побудувати чудову кар'єру та забезпечувати своїх дітей усім необхідним. Ось справжній стимул на усе життя. Тому більшість відомих та багатих людей були із малоабезпечених сімей.

Нещодавно я дивилась інтерв'ю з акторкою Анастасією Самбурською. Вона своїм прикладом підтверджує мої слова. «В актори подалася лише через те, що на той час вони непогано заробляли. Хоч я і не мала великого таланту до акторства, але все ж таки з першого разу вступила до університету. Багато в чому мені допоміг мій характер. Я чітко знала, чого хочу: красивого життя, багато грошей та дорогого одягу. Тому мусила наполегливо працювати й ще раз працювати. Я повністю поринула у роботу, я вклала усе своє здоров'я та більшу частину життя, перш ніж отримала славу та достаток»

По суті, ніякої несправедливості немає. Люди просто шукають виправдання, жаліють себе. Тому як працюєш, так і отримуєш. Перш ніж щось просити – пожертвуй чимось. І тоді воно повернеться тобі вдвічі. Це проста істина нашого життя. Хочеш отримати усе – віддаєш сам.

Тетяна Федорчук

Слово наставника

Твоє – це тільки те, що віддаєш!

А що береш – те позичаєш, чи крадеш.

За те і інше маєш відповісти, -

Чи то віддати, а чи то проїсти,

З людини обернувшись у тварину...

Хіба ж це ти?!.. То не вбивай людину

В собі... І де б не був ти, скрізь довкола себе

Твори добро й тобі віддячить Небо,

Бо як даєш ти, - так тобі й воздасться...

Так мало треба, виявляється, для щастя!..

Учитель журналістів. До 100-річчя Дмитра Прилюка

Праця – то життя,
найбільша радість і насолода...
Д. Прилюк

У Національному університеті біоресурсів і природокористування України у рамках Тижня української писемності та мови відбувся науково-практичний семінар «Учитель журналістів» з нагоди 100-річчя від дня народження одного з чільних основоположників української журналістики, ученого, педагога, публіциста, письменника Дмитра Прилюка.

Відкриваючи науково-практичний семінар, декан гуманітарно-педагогічного факультету Василь Шинкарук розповів студентам-журналістам про Дмитра Прилюка як педагога, науковця, письменника, публіциста, журналіста, зазначивши, що його особистість є втіленням совісті, честі, порядності і професійності журналістів.

Будь-який громадянин нашої держави знає, що Київ — столиця нашої Батьківщини, України. Колись він був матір'ю всіх руських міст, і названий так на честь князя Кия. Існує легенда, яку всі ми вивчали ще у школі, що Київ заснований трьома братами: Києм, Щеком і Хоривом та сестрою Либіддю. Назване мос прекрасне місто на честь старшого брата.

Сьогодні Київ — не тільки місто-мільйонник, а й великий транспортний вузол, що відіграє дуже велику роль у зовнішній політиці, зокрема з Європою. У Києві є два аеропорти, один Бориспіль, а інший Жуляни, нині перейменований в аеропорт Київ імені Сікорського. Тут розташовано безліч підприємств, одне з них завод Антонова — гордість столиці. З 1960 року в Києві діє метрополітен, першою станцією стала станція Дніпро. А найглибша станція метро — Арсенальна, 105 метрів, уявляєте собі? Наша столиця — велике місто, в якому є безліч красивих вулиць, зелених скверів, неймовірних будинків, великих площ, цікавих музеїв, феєричних театрів, шкіл, університетів, лікарень, магазинів. У Києві життя стрімке і непередбачуване, але, якщо хочеться тиші, можна прогулятися в парку, сквері, помилуватися знаменитими київськими каштанами, подивитися на пам'ятники Т. Г. Шевченку, Богдану Хмельницькому, або Золоті Ворота. Особливою увагою користуються парки Маріїнський, Голосіївський та парк що на метро Дорогожичі.

Це один з найбільших в Україні центрів науки й освіти. Тут знаходиться величезна кількість шкіл, гімназій, ліцеїв, близько 70 Вузів.

Існує багато цікавих історичних фактів про Київ. Загальновідомий факт, що, починаючи з IX сторіччя, Київ був важливим центром інтелектуального розвитку Східної Європи. І, починаючи з кінця XVII сторіччя, Києво-Могилянська академія підготувала багато відомих учених.

Я народилася в Києві й вже змалку пишалася цим красивим і величним містом. І з упевненістю вважаю, що Київ — місто незвичайне. Найвідомішими місцями Києва є центральна вулиця міста Хрещатик, Андріївський Узвіз, бульвар Шевченка. Всі вулиці в центрі міста — надзвичайно атмосферні у будь-яку пору року. Щодо нашої головної вулиці — Хрещатик її довжина — 1,2 км, напрям — з півночі на південь. А закінчується вона не менш відомою Бессарабською площею, поруч знаходиться безліч ТЦ, чудова арт-виставка, під назвою Пінчук Арт Центр, де кожен безкоштовно може подивитися на цікаві інсталяції арт-художників. Щодо прогулянок по Хрещатику, кінця 1990-х рр. у вихідні й святкові дні рух автотранспорту по Хрещатику заборонений — вулиця стала пішохідною. Тому спокійно можна прогулюватися вздовж всієї вулиці, і якщо йти в протилежну сторону від Бессарабської площі, можна дійти до арки Дружби Народів, а вже там піднятися до Маріїнського парку, де відкривається чудовий краєвид на Дніпро та Труханів острів.

Київ справедливо називають одним з найзеленіших міст світу тому що ліси, парки та сади складають більшу частину площі мого міста. На території міста знаходяться два ботанічні сади. А знамениті київські каштани, які розкішно квітнуть в травні, а іноді й двічі в рік: навесні та восени, стали одним з символів міста, ви можете побачити їх у центрі міста, та в деяких парках. Мій рідний край, де народилася я й зростала, це старовинне місто, яке мало величезну історію, багато злетів та падіння. Київ — місто мрій, хоч тут і багато людей, іноді нічим дихати, хоч і багато проблем, але все одно, їдучи на метро, в сторону Лісової, Гідропарку, дивлячись на всі краєвиди столиці, на Дніпро, на Труханів, на ці величезні могутні мости, на Батьківщину-Матір, яка видніється з цих неосяжних зелених, а взимку білосніжних пагорбів, ти відчуваєш такий безмежний спокій — це моє рідне місто, це мій рідний край!

Орина Зелена

Перша письмова згадка про селище з'являються в 1322 році. Наприкінці XVII - на початку XVIII ст. відомий майстер садово-паркового мистецтва Діонісій Маклер заклав великий парк разом із заповідником "Соснина", де утримувалися рідкісні тварини, із великим фруктовим садом, та мальовничим ставком, який утворився завдяки будівництву двох гребель на річці Стублі. У 1866 році Мізоч став волосним центром. В 1878 році побудована в Мізочі церква Різдва Пресвятої Богородиці. З приходом радянської влади створюється волосний комітет, який очолив Я.К. Мельник. У жовтні 1942 р. Фашисти розстріляли біля 4000 євреїв. В післявоєнні роки було збудовано школу, відбудували амбулаторію. Різно розвивалась промисловість.

Нині в Мізочі є безліч магазинів, м'ясо переробний цех "Мізоч продукт", пожежна команда, ветеринарна дільниця, лікарня. Будинки культури, де молодь відпочиває та має змогу відвідувати різні гуртки.

Пам'ятки монументального мистецтва: пам'ятник Богдану Хмельницькому, Тарасу Шевченку, братська могила, могила невідомого льотчика радянської армії. Мізоч відомий своїми архітектурними будівлями: колишній будинок ксьондза (мурований). Побудований у XVIII ст. На даний час в цьому приміщенні знаходиться Мізоцький будинок школярів та молоді. Парафіяльний костел ім.

Яна Непомуцена (мурований) в 1795 р. вул. Липки. На даний час костел перебудовано у православну церкву. Але найбільше мізочани пишуться оранжерейо Карвицьких, яка в напівзруйнованому вигляді, збереглась досі.

Напевне, кожен хто побуває в Мізочі закохаться в надзвичайно красиву природу. До нас часто приїжджають з міст на риболовлю, пікнік, щоб відпочити. Запрошую всіх відвідати це прекрасне селище, - мій край, де я народилася й зростала

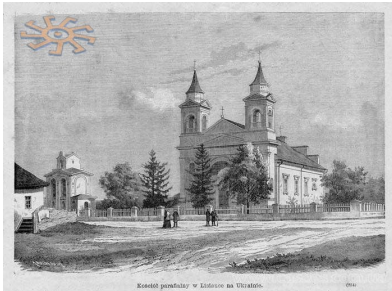
Вікторія Матвійчук

Лисянка. Невелике містечко, яке загубилось на карті нашої рідної України. Це те місце, яке навіє мені атмосферу дитинства, згадуючи яке я мимоволі посміхаюся, і з якого колись так сильно хотіла вирватися. Зараз же я розумію, наскільки легковажними були мої бажання, адже саме там мій дім, та, найголовніше, моя родина.

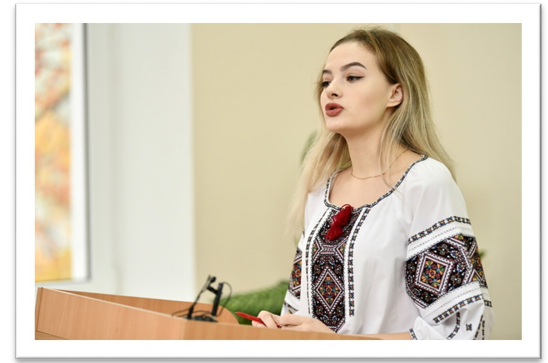
Проте, зараз не про це, зараз я хочу дещо розв'язати стереотипи що до маленьких містечок. Адже, зазвичай при фразі «селище міського типу» у слухача одразу зникає інтерес, а в голові постає питання «Ну і що там може бути цікавого?». Отже, перейдемо до головного, Лисянка, це земля по якій ходив Тарас, згодом, про цей край він напише у відомій поемі «Гайдамаки», і навіки прославить його. Також, на нашій території колись був розташований родинний маєток батька Богдана Хмельницького. Я з упевненістю можу сказати, що мій рідний край займає неабияке місце в історії та культурі України. Яскравим підтвердженням цього є Корсунь-Шевченківська операція, під час якої жоден житель не залишився осторонь спільної біди. Про Золоту підкову Черкащини ви також, мабуть немало чули, адже це ще один з культурних осередків нашої мальовничої України.

Я можу годинами говорити про чаруючі зір пейзажі, про цілющі та прохолодні води Карлзбаду. Проте, наскільки ви і самі знаєте, почути і бачити це різні речі.

Тетяна Коптєва

Багатогранність його життя і творчості було представлено у доповідях студентів-журналістів I курсу гуманітарно-педагогічного факультету. Софія Грабовська у своїй доповіді проаналізувала життя та творчість Дмитра Прилюка. Незважаючи на те, що він ріс у бідній багатодітній сім'ї, проте старанно учився в школі, розвивався і ще в дитинстві мав хист до писання: протягом навчання він дописував у шкільній стінній газеті, а згодом став сількором районної та обласної газет У 1940 році закінчив Український інститут журналістики в Харкові.

Брав участь у Великій Вітчизняній війні. Був нагороджений орденом Великої Вітчизняної війни I ступеня, медалями. Після демобілізації Дмитро Михайлович тривалий час працював кореспондентом і редактором вінницьких, полтавських і київських обласних газет. Був редактором популярної газети «Сільські вісті».

Віталій Мікула розповів про Прилюка-публіциста і наголосив на тому, що процес створення публіцистичного тексту був своєрідним мистецтвом літературного дискурсу, визначаючи при цьому послідовність творчого процесу: виникнення задуму, пошуки шляхів його розв'язання і втілення в продукті творчості.

Вікторія Кравченко зосередила увагу на тому, що скрізь, де працював Дмитро Михайлович, його згадували добрим словом, адже він був не лише редактором, а й чуйним наставником-вихователем. Саме тому Д. М. Прилюку запропонували навчати молодь на факультеті журналістики Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, де він працював понад чверть століття.

Марина Когут зазначила, що Д. М. Прилюк встиг за своє життя дуже багато, зробивши вагомий внесок у літературну, журналістську, наукову, освітянську ниву. Відданість Дмитра Михайловича усьому рідному, українському пронизувала його педагогіку, прозу, публіцистику, проявлялася у його вчачі, поведінці, ставленні до колег і студентів.

Доповідь Вікторії Хлопанюк була побудована на спогадах сучасників. Студентка зачитує спогади сина Дмитра Михайловича В'ячеслава: «За сучасними мірками, в батька була одна вада: він завжди намагався говорити і писати лише правду». Згадують також гарним словом Дмитра Михайловича і його вихованці – Віктор Набруско і Юрій Бондар. Вони стверджували, що «Дмитро Михайлович був безсумнівним авторитетом, справжньою величиною, слово його як декана для них було законом».

Олена Бойко наголосила, що Дмитро Прилюк є прикладом наполегливості, завзятості, послідовності в досягненні поставленої мети, вірного служіння своєму народу. Спадщина Д. М. Прилюка багата й славна, тому не заростає до неї народна, людська стежка. Мудрі книги Дмитра Михайловича надихають на сумлінну працю в ім'я Батьківщини, вчать долати труднощі, досягати мети, пробуджують високі почуття любові до свого рідного краю.

Орина Зеленіна у своїй доповіді наголосила, що Дмитро Прилюк не тільки публіцист, письменник, журналіст, він є справжнім учителем та наставником майбутніх журналістів, про що свідчать його наукові праці – двотомник «Теорія і практика журналістської творчості», «Мистецтво писати», «Спостереження і дослідження фактів журналістом».

Прилуки... Мальовниче місто, що розкинулося на березі річки Удай. Змальоване Шевченком... Саме тут я народилася і, по правді кажучи, кращого місця ще не бачила: тихий Удай, мальовничі парки, густі ліси, якими оточене місто. У дитинстві я любила називати його «своїм королівством». А ще завжди уявляла себе Червоною Шапочкою, коли ходила лісом, не боячись вовка, бо вони тут не водяться. Пам'ятаю, як вперше говорила своїм одногрупникам звідки я родом. І єдина відповідь, яку я чула це: «О, та це ж цигарки такі є!». Так, у нашому місті розташована тютюнова фабрика. І досить прикро чути лише таку асоціацію з назвою міста. Адже у нас справді є чим пишатися.

Звичайно ж, моє містечко не можна порівняти з Києвом чи іншими великими містами, але і нам є чим похвалитися. Пам'ятаєте того повненького дядька, що любив їсти вареники з «Вечорів на Хуторі поблизу Диканьки». То мій земляк – відомий радянський актор – Микола Яковченко. Гадаю такі імена, як Катерина Варченко, Сергій Радченко, Дмитро Сова теж вам знайомі. І вони теж є прилучани.

У нашому місті розташовано 11 навчальних закладів, 2 училища, 1 лицей та 1 технікум. І щороку наші діти показують високі результати на різнопланових змаганнях. У нас немає таких фешенебельних дорогезних ресторанів, як у Києві, та все ж є місця, де можна з насолодою провести вечір. Особисто моє найулюбленіше місце – це міський парк. Це так приємно, влітку присісти на лавку, почитати книгу чи поговорити з подругою і поспостерігати за заходом сонця та тихою буденністю Удая.

Нещодавно, буквально два роки тому, у нашому місті з'явився супермаркет АТБ, тож якщо ви хочете почути останні плітки нашого міста, просто йдіть туди. АТБ – улюблене місце зустрічі нашої молоді. Звичайно ж то все жарти.

Певно, все ж найбільшою цінністю мого міста є його люди. Ким би ви не були, звідки б ви не були родом, вам завжди радо допоможуть, підтримають, дадуть пораду.

Завдяки пожертвам наших меценатів, відбудовується перша і єдина у місті українська православна церква, встановлюється велика кількість пам'ятників та монументів.

Знаєте, Прилуки – це саме те місто, де не страшно увечері самій ходити темними вулицями. Злочинність у нас просто на нульовому рівні.

Та все ж Прилуки мають свої недоліки. Бездіяльність міської влади призводить до того, що все більше і більше прилучан від'їжджає за кордон у пошуках роботи. Наші дороги також залишаються без належної уваги.

І все ж таки я люблю своє місто. Такого ви більше не знайдете ніде у світі. І жоден інтернет не передасть вам краси неймовірних прилуцьких краєвидів. Я прилучанка і пишаюся цим!

Марина Когут

Народилася я в маленькому смт Мізоч Рівненського району. Де б я не була, своє рідне селище буду пригадувати з трепетом та любов'ю, адже там знаходиться маленька частинка власної душі. Роки безтурботного дитинства та юності провела тут. До болю знайомі, безкраї, квітучі поля, невеликий ставок, в якому так любила купатися влітку, парк, красивий в кожному пору року, величні ліси – це все залишиться в моїх солодких спогадах про рідний край.

Також у нас є Дім молитви, який побудували у 1994 році. Чимала кількість наших односельців відвідують його. Щоразу проходячи повз нього, я розумію як багато людей у нашому селі мають прекрасні голоси. Їхні співи справді заворожують.

Молодь у нашому селі активна та турботлива. Щоліта ми проводимо спортивні змагання, беремо участь у різних акціях, намагаємось усіма силами підтримати село. Також на великі свята у клубі відбуваються культурні заходи, у яких також бере участь молодь. Взимку очищаємо дороги та намагаємось допомагати літнім людям, припасемо для них дров, або ж допомагаємо по господарству.

Жителі села пишуться своєю землячкою, яка проживала поряд з ними. А завдяки своєму таланту досягла чи мало висот та стала відомою поетесою. Це Левчук Наталія Петрівна, яка народилась 22 січня 1975 року у с. Вирка. За фахом філолог. Працювала на посаді відповідального секретаря у міськрайонному тижневику «Слово і час». Є членом спілки письменників з 1996 року, видала збірки своїх творів, одна з найперших стала збірка «Кульбабенья». Письменниця полюбляє приїжджати до рідного села, влаштовувати зустрічі з односельцями та шанувальниками. Постійно підтримує та захищає рідний край, переймається кожною проблемою та намагається допомогти будь-якими силами.

Ось такий мій рідний край, який щодня бореться за своє майбутнє.

Тетяна Федорчук

На берегах ріки Південний Буг, Стоїть чарівний наш Хмельницький. Три імені у нього за плечима – три життя І гордо він Історію несе у майбуття. Я народилася, виросла і зараз живу у незвичайному місті Хмельницькому. Побувши у багатьох українських містах, я зрозуміла, що моє рідне місто – найкраще і буде таким завжди. І це нічого, що у нас немає ні метро, ні навіть хороших доріг, зате у нас є багато історичних та культурних пам'яток, музеїв, театрів, парків з атракціонами, а ще більше чудових і щирих людей. Саме вони є творцями сучасного Хмельницького як обласного центру з відносно чистими вулицями, затишними будинками, зеленими парками та численними ігровими майданчиками.

Адже не кожне місто може гордитися наявністю трьох імен (Плоскирів, Проскурів, Хмельницький), витоком річки Південний Буг, древніми фортецями та багатою історією. І я щиро вірю в те, що місто моє місто невдовзі стане чистим, багатим, з якісними дорогами та різноманітним зеленим острівців зон відпочинку.

На думку багатьох його мешканців, Хмельницький, який сьогодні відомий на всю Україну своїми базарними, стане знаменитим містом, до якого приїздять туристи, а не тільки покущці на ринки. А керівництву міста потрібно подбати про те, щоб у мікрорайонах нашого міста збільшити кількість парків і дитячих майданчиків, спортивних шкіл для дітей і підлітків. Місто потрібно розвивати, а значить дбати про майбутнє. Інакше нікому буде зберігати нашу історію та будувати майбутнє. А щоб місто процвітало, потрібно наполегливо працювати всім. Це не просто прибрати сміття, та обладнати місця для культурного відпочинку, виставкові зали та інше, потрібно кардинально змінювати життя в місті. І можливо тоді, більшість населення перестане вважати Хмельницький великим селом.

Мені так би хотілося збудувати кілька стадіонів, критий басейн/аквапарк, каток, а в парках облаштувати кілька фонтанів, висадити багато-багато квітів. Так хочеться прикрасити наше історичне місто, оживити його. Щоб наші нащадки могли гордитися ним і нами!

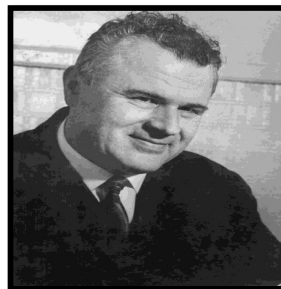
Марина Постанюк

Для журналістів сьогодні ці праці дуже важливі й актуальні, а викладені в них ідеї, підходи до розуміння формування журналістського тексту – класика журналістознавства. На завершення студентка з гордістю підсумувала: «Ми, студенти спеціальності «Журналістика», ті, хто зважено вибрали журналістський фах, матимемо змогу пізнати постулати журналістської професії, досягнути її «секрети», відкрити для себе звідане і незвідане у журналістиці, все те, чим жив відомий журналіст Дмитро Прилюк. Дякуємо за те, що були Люди з великої літери. Ми маємо з кого брати приклад. Ми віримо в його ідеї і будемо впливати їх у життя».

На зустріч із студентами-журналістами, котрі й були головними доповідачами на семінарі, завітали учні та послідовники Дмитра Прилюка – Іван Чиж, народний депутат України двох скликань, голова Державного Комітету телебачення і радіомовлення України у 2002-2006 рр., радник ректора, доцент кафедри журналістики та мовної комунікації НУБіП України, Заслужений журналіст України; Михайло Сорока – Заслужений журналіст України, багаторічний головний редактор газети «Урядовий кур'єр», член правління Національної спілки журналістів України, голова правління Київської організації НСЖУ, член Асоціації спортивних журналістів України; Віктор Пасак – Заслужений журналіст України, член Національної спілки журналістів України і Національної спілки кінематографістів України, один із фундаторів сучасного українського телебачення та знаменитої радіостанції «Колос».

Їхні спогади про незабутнього Учителя Журналістів Дмитра Прилюка були теплими і зворушливими, а поради тим, хто став на стежку до журналістики слухними і мотивуючими: писати так аби довкола світ ставав світлішим, творити добро, обстоювати справедливість, обороняти людину. І палко, до самозабуття любити рідну, найкращу у світі землю, що зветься Україна. Так, як це робив незабутній Дмитро Михайлович Прилюк.

Віра Ляшенко, Катерина Мусієнко, Юлія Дуб,

Урок Майстра. Майстер-клас Володимира Мостового

Відомий журналіст, засновник та шеф-редактор газети «Дзеркало тижня» Володимир Мостовий провів лекцію для студентів-журналістів НУБіП України. Майбутні журналісти взяли участь у майстер-класі «Світові стандарти журналістики в умовах країни, яка воює». Зустріч зініціював Іван Чиж, доцент кафедри журналістики та мовної комунікації.

Володимир Мостовий – професіонал, 53 роки свого життя присвятив журналістиці. Він поділився зі студентами своїм досвідом, розповів про їхні перспективи після закінчення університету. Журналіст зацентрував на відмінності новин від публіцистики. Володимир Мостовий зазначив, що новини про поранених і вбитих – це не журналістика, а статистика, яка вимагає точних цифр. Преса ХХІ ст. змінилася, стала набагато кращою. Досвідчений журналіст поділився власними стандартами, що визначив з огляду на багаторічний досвід у професійній діяльності.

Нині, с.Вирка входить до Великовербченської сільської ради. До неї входять ще такі населені пункти : Велике Вербче та Бутейки. Вирка найбільш віддалене село від сільської ради. Відстань від Великого Вербча становить 12 км, але не зважаючи на таку віддаленість населення, село мало чим відрізняється від інших населених пунктів. Є 3 вулиці : Перемоги, Миру, Центральна. Усі вони по-своєму мальовничі, у кожній вулиці своя краса, яка особливо привабливо усіх жителів навесні, коли усі квітне. Площа Вирки становить 19,97 км кв., населення 440 чоловік, нараховується 99 дворів. Село електрифіковане, має телефонний зв'язок, також є нічне освітлення.

На території населеного пункту діє ФАП, загальноосвітня школа І ступенів, Свято-Іоана-Богослова церква, Дім Молитви, клуб, бібліотека та магазини. У 1957 році було побудовано Вирківську загальноосвітню школу І ступенів, яка розрахована на 50 осіб. Першою вчителькою була Вергулевич Марія Миколаївна, яка брала активну участь у добудові школи, згодом прийшов вчитель Хібеба Андрій Миколайович. Пізніше прийшли молоді спеціалісти – Лось Катерина Іванівна та Голух Ніна Володимирівна. У 2003 році Ніни Володимирівни не стало. На згадку про рідну вчительку, на стіні школи було відкрито меморіальну дошку з її фотографією. У 1965 році було побудовано клуб. Першим керівником стала Тишук Леоніда Миколаївна, пізніше на її зміну прийшов Михайло Сергій Никонівч. Передостаннім керівником була талановита місцева художниця Левчук Вікторія Ярославівна. Її картини постійно вражали односельців, також вона займалась реставрацією церковних картин. На даний момент посаду керівника клубу займає Бікус Оксана Володимирівна, яка одночасно дбає про місцеву бібліотеку, де час від часу проводяться волонтерські акції. Селяни приносять усе що можуть, аби підтримати бійців АТО. Тому одним із завдань бібліотеки є те, що в такій важкій для усіх час, допомогти нужденним, підтримувати усіх, показати що у нашого маленького, затишного села є майбутнє, яке так необхідне нам. Магазини було відкрито ще у 60-х роках. Першими продавцями були Плотка Євгенія та Волошина Марія, з роками працівники змінюються, та й сам магазин пережив також чимало змін. Не далеко знаходиться ще один магазин, який радо відвідують покупці. ФАП було збудовано у 1996 році. Його очолювала і до нині очолює наша незмінна та усіма любима

Боришкевич Марія Василівна. Це справжній професіонал своєї справи, яка присвятила більшу частину свого життя медицині. Напевно досвідченішого спеціаліста нема в окрузі. Не зважаючи на погодні умови чи навіть вихідні, ви завжди можете звернутися до Марії Василівни за допомогою. Односельці дуже вдячні їй за турботу та поради, які вона дає. Благословенне Богом село має Священний храм, відкриття якого співпало зі святом Іоана Богослова 9 жовтня 1995 року. Цей храм став перлиною нашого села, за якою доглядає кожен житель Вирки. Завдяки пожертвам парафіян нещодавно церкву було реконструйовано. За роки від відкриття храму, багато чого змінювалося. Чимала кількість отців побувало на чолі нашої церкви, але кожен з них ставився з любов'ю та теплом до нашого храму. На даний момент в Іоана Богословській церкві править місцевий молодий священик Кравчук Андрій, який завжди радий кожному парафіянину церкви. Куди ж церква без хору, до якого ходять солоні діти нашого села.

Мій рідний край, де народився я й зростаю

Дім, куди завжди хочеться повертатися, де найрідніші люди, де завжди на тебе чекають. Місце, де найкрасивіші краєвиди, де кожен куточок може розказати свою історію. Край, де відчуваєш спокій та свободу, де можна зняти маску і просто бути собою. Де стежки, що ведуть у одне до болю знайоме місце—у твій рідний край

Я народилась та виросла у мальовничому селі Вирка. Воно знаходиться на західній частині Сарненського району на відстані 45 км від районного центру та на відстані 112 км від обласного центру, міста Рівне. Також Вирка відноситься до 30-ти км зони навколо Рівненської АЕС. Це невеличке село на карті України неможливо знайти, та й на карті Сарненського району ледь помітне, але воно живе і процвітає, а також продовжує свою історію. Село порівняно молоде, засноване польськими переселенцями у 1920 році. Українці їх називають «мазурами» тому, що вони прибули з польського краю, подібного до нашого Полісся, який має назву Мазури, або ж Мазурія – це історична область, північна частина території мазурів, на північному сході Вармінсько-Мазурському воєводстві Польщі, відома сьогодні своїми 2000 озерами. У них є

таке слово як «вивірки», яке в перекладі означає «білки». Можливо, тому село називається Вирка. Однак більшість селян вважають, що усе пішло від назви річки Вирки, яка протікає повз населений пункт. Сторожили запевняють, що вона була завширшки 300 метрів. На даний момент її нема, єдине що про неї нагадує — це береги, які лишилися пагорбами. До війни Вирка мала костюл і школу, куди приходили навчатись як польські так і українські діти. Село Вирка із його польським населенням жило мирно до 17 листопада 1943 р. Саме тоді село пережило страшну братовбивчу трагедію, масові підпали, загибель мови. Це той кривавий урок, який досі болить і українцям, і полякам.

Який журналіст на війні? Володимир Мостовий висловив свою думку: «Він однозначно має бути патріотом, але не плутаймо це з легал-прес. Кореспондент не повинен закривати очі на злочини або порушення в армії. Для чого ж ми пишемо про негативне? Для того, щоб подолати його». Володимир Мостовий запропонував такі стандарти журналістики: **1. Про що б не писав газетяр, він завжди пише про себе. Читач зверне увагу на вашу ерудованість, ставлення до того, про що пишете, та позицію. 2. Неважливо, скільки Ви заробите, головне – Ви створюєте своє ім'я. Здобувати авторитет можна, пишучи дуже багато статей, а згубити можна одним матеріалом. 3. Не втомлюйтеся, скільки б не зробили, ставити запитання самому собі: чи я маю право судити?**

Студенти активно долучилися до обговорення. Ставили цікаві, а подекуди й провокаційні запитання. Особливого резонансу набула підтема «Журналіст на війні – це сторонній спостерігач чи беззбройний патріот?» Протягом активного обговорення учасники зустрічі дійшли висновку, що патріотизм у ЗМІ полягає в одному – писати лише правду.

Студенти активно долучилися до обговорення. Ставили цікаві, а подекуди й провокаційні запитання. Особливого резонансу набула підтема «Журналіст на війні – це сторонній спостерігач чи беззбройний патріот?» Протягом активного обговорення учасники зустрічі дійшли висновку, що патріотизм у ЗМІ полягає в одному – писати лише правду. Наостанок Володимир Мостовий дав професійну пораду майбутнім журналістам: потрібно полюбити професію, яку обрав. Адже якщо ви не будете віддаватися їй повністю, то вона не полюбить вас.

ції Університету Іванові Чижу за надзвичайно цікаву зустріч.

Журналісти щиро подякували журналісту-професіоналу Володимирі Мостовому і доценту кафедри журналістики та мовної комунікації

Для нас, майбутніх журналістів, майстер-клас, проведений Володимиром Мостовим, легендарною вітчизняною журналістикою, є важливим: допоміг розставити акценти у багатьох питаннях, заставив задуматися над життєво важливим: ким і якими ми будемо.

«Одні в атаку ходили, А інші
«Ура!» кричали...»

Нас оточують справжні патріоти й самозванці, вірні й зрадники, сильні й слабаки, герої і ті, хто не вилазячи зі своїх нірок «докладають рук» до їх подвигів. Напевно на цих протилежностях і тримається рівновага в світі. Іноді складається враження, що ін-акше вже ніколи не буде, а справедливість і чесність тут просто втратили вагу...

...Завжди так було: одні в атаку ходили, а інші “Ура” кричали. Чомусь за спинами справжніх героїв неодмінно з’являються їхні “кухонні критики” такий собі голос за кадром. Та чомусь на аван-сцені ви їх ніколи не побачите. Почну от з чого: Україна протягом багатьох століть була своєрідним фронтом для Європи жертовно захищаючи цей “ситий тил”. Так-так, ми звикли чути про величність і силу європейських країн, порівнювати їх рівень розвитку і життя з нашим. Але варто лише замислитись, а де б була та Європа, якби не Україна. Здивовані? А ви окиньте думкою історію неньки. Саме на території України відбувалися найзапекліші битви. Починаючи з того, як азійські народи йшли на захід, в надії його захопити, та озбивались об миць нашої держави. Але ж це ніколи не було легко, це коштувало нам тисяч і тисяч втрачених навички душ, зруйнованих будинків, спалених вулиць і навіть міст, сплюндрованої землі. Та що там казати, вся наша територія була полем битви.

Минали століття, а біда ніяк не покидала України. Велика Вітчизняна війна - саме так, а зовсім не Друга світова. Ці страшні битви прокотилися по наших землях не раз. Вони залишили по собі такі страшні біди, зламані долі, нещастя і горе, тих хто більше ніколи не обійме рідну людину. Про ті страшні часи можна говорити довго, та метою є інше. Чомусь через стільки років, наприклад, Росія дозволяє собі переймати славу від перемоги на себе. Хоча найбільше втрат понесла саме українська сторона. Та де б була та Росія, якби не ленд-ліз з Америки. Якщо вже почала, то скажу, що в нашої країни-сусідки є «чудова» звичка переймати на себе чужі досягнення. Варто лише згадати скільки вчених-геніїв вони засадили за ґрати, а всю славу від їхніх винаходів перейняли собі. Та навіть як назвали Руссю і вперто доводять, що саме від них пішла ця назва. Дорогенькі, коли Київська Русь вже процвітала, вас ще навіть не існувало. І таких прикладів безліч, та годі вже про це...

Звичайно кожна людина розуміє цей вислів по-своєму. Особисто для мене, це означає звичайно не оцет та мед. Це люди. Заможні та не зовсім забезпечені. І всі розуміють, що багато людей ведуться саме на мед, солодкий, який переливається на сонці, прямо як золото, такий манливий. Це є гроші, в яких тонуть люди з головою і перестають помічати поміж себе все, окрім грошей. Їм не цікаво звичайним способом поспілкуватися з людиною, їм хочеться таких заможних, як і вони. А сам оцет показує гірке життя матеріально незабезпечених людей, які живуть, не звертаючи уваги на товщину гаманця інших і так далі. Всі ми люди і кожен сам обирає свій шлях і шкода, що багато з нас роблять неправильний вибір, закриваючи очі ідуть на дно такого гарного та манливого келиха з медом.

Поліна Хорошилова

Слово наставника

Так в оцтах тоне мало мух
І так багато гине у медах!..
Щоб не зазнати гірких мук,
Розпізнавай, хто друг твій, а хто враг...
Не той твій недруг, правду хто рече,
А той, хто мед із вуст і – руку на плече...
Не зчуєшся, як в патоці утонеш,
В обіймах так придушить, що й не охнеш.
...Спогорда чвиркне через губу і піде
Тоді, коли із тебе вичавить усе
Для свого блага... І локацію вмить змінить, і богів...
До чого вже тепер твій запізнілий гнів,
Мій друже?.. І до чого «ох!» і «ах!»?..
І не кажи, що ти не знав: так мало в оцтах тоне мух
І так багато гине у медах...

Хтось збирає копійку до копійки, аби купити дитині ліки, а хтось купається в золоті. І я зараз зовсім не про проблему бідності й багатства, бо цей поділ буде між людьми в будь-які часи й серед усіх народів. Я вважаю, тут діло в марнославстві й жадібності, у перебільшенні свого значення. Ось взяти хоча б нашу рідну державу. Здається, у ній лад наступить лише тоді, коли верхівка влади нарешті «наїстяться». Так, так, наш народ просто не вмє користуватись тими благами, що мав. На жаль, для багатьох зовсім стерлося поняття людяності. І як тільки ми отримуємо доступ до того омріяного меду, стаємо хижими звірами, що жадібно поїдають його, не відчувачи міри й краю, хочуть забрати все до останньої краплини. І навіть не цікаючи суспільно-політичний аспект, запитайте себе, як багато «втонуло» через зраду коханої людини чи кращого друга, через брехню і підлість, через

егоїстичність і гонор, чи просто скупість на добро для інших. Ти й оглянутися не встигнеш, як це все погубить тебе, звісно, якщо ти не дасиш спокусам ради.

Отже, завжди потрібно залишатися людиною. Життя підкидатиме солодкі подарунки ще не раз і так важливо правильно ними скористатися, не піддатися злим спокусам. Бережіть себе, не губіть в собі людину, не шукайте легкої слави чи грошей, діліться зі світом тим чим маєте і вам обов'язково воздасться.

Софія Грабовська

Сьогодні ця тема є дуже актуальною і дискусійною у нашому суспільстві. У наш час, коли людина має певний статус, їй дуже важко «бути людиною», залишатися собою стосовно «біднішої» людини, чи не так? Не зовсім просто бути завжди добрим, милосердним, ширим щодо інших, а також вмєти співчувати та допомогти у скрутній ситуації. Кожна людина прагне досягти своєї мети та стати кращою. Але не всім щастить в цьому світі. Хтось вже на готовому підіймається вгору, а хтось із самого низу, крок за кроком, йде до своєї мрії. На мою думку, у кожної людини є свій шлях, але ні в кого він не починається одразу ж з перемог і великих здобутків. Слід пам'ятати, що якщо ти зробив крок - то ти став ближче до своєї мети. І ніколи не потрібно зупинятись, ти повинен завжди ризикувати. Є один вислів, який я завжди пам'ятаю, «Той, хто не є досить сміливим, щоб ризикувати - нічого і не досягне в житті».

Але є і мінуси цього, у нашому житті можна навести безліч прикладів, коли людина заради кар'єри та грошей забувала ті всі людські якості, якими вона володіла. Дуже рідко можна зустріти тих, хто, досягнувши найвищих висот, залишився людиною. Ще в 10 класі мені довелося прочитати повість О.Кобилянської «Земля». Темою твору є трагедія братовбивства заради землі, що сталася в селянській родині. Єдиною умовою отримання спадщини від батька була сумлінна праця. Але Сава заради землі вигадує жахливий план.

Він бажає залишитися єдиним сином і тому вбиває рідного брата Михайла. Тут ми можемо спостерігати, як людина поступово втрачає свої людські цінності, заради грошей.

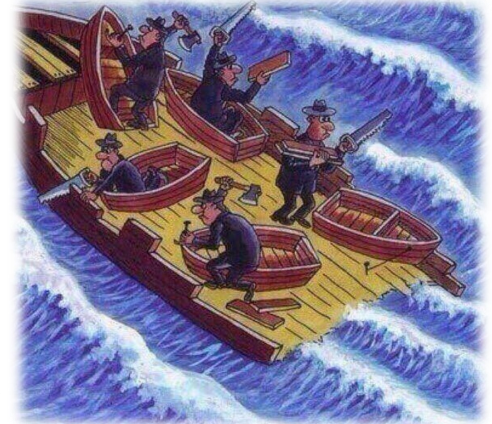
Отже, найголовніше - це не втратити себе в цьому світі, йти до своєї мрії і ніколи не зупинятись. Як писала Кассандра Клер: «Життя - це книга, і попереду тебе чекає тисячі сторінок, яких ти ще не прочитав».

Юлія Дуб

Дійсно, пройшло багато часу, та ось війна знову постукала в наші двері. І тепер чітко видно, хто є хто. Де патріот, а де лише пародія. Не треба кричати, про те, що кожен повинен взяти до рук зброю. Ні, сьогодні герої - це волонтери, медики, воїни, ті хто, всіма своїми силами допомагає тим, хто зараз на сході. Хтось грошима, хтось одягом, хтось їжею. Герої тепер і ті, хто продовжує робити свою справу гідно задля інших. Прикро, що за спинами таких великих людей, ховаються ті, що готові лише святкувати перемогу, але ніяк не допомогти її досягнути. Знаєте, патріотизм від же зовсім не в вишиванці чи у прапорці, і не в пісні про війну. Він там де, його не соромляться, але про нього не кричать, та йдуть в бій за себе, за своїх близьких, зрештою, за усіх нас. А значить - за Україну!

Софія Грабовська

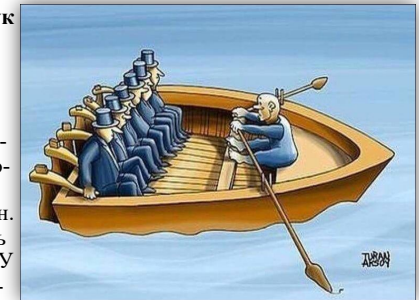
Проблема нашого українського народу полягає в тому, що в нас немає єдності аби побудувати міцну державу. Все залежить від громадян, одні мріють стати частиною сусідньої держави, а інші борються за Україну і мир. Ми ще не дійшли до того, як всім разом йти до цілісності.

Доля підготувала величезне випробування для нашої держави - це важкі часи війни. Деякі жителі були не проти, аби їхні землі окупувала Росія, бо вважали, що матимуть краще майбутнє. За інформацією 2015 року 35 % хотіли приєднатися до цієї країни, а зараз від них лишилося тільки 5%. Люди розчарувались, хоча мали такі великі надії. Протягом 2014-2016 років з Донбасу переїжджали в інші регіони України, або ж до Росії. З країни-агресора жителі повертались, бо їх там не чекали.

А поки вирішували, де буде краще, наші воїни гинули. Вони справжні патріоти держави, які ладні віддати найдорожче, аби лише настав мир та спокій. Людських втрат не перерахуєш, безліч мирних жителів втратили свою домівку, у когось не стало батька, коханого, найкращого друга чи просто хорошого знайомого.

Отже, будемо вірити, що ці криваві події якнайшвидше закінчаться і люди з окупованих територій спокійно повернуться до власних домівок. Більшість громадян осмислили, зрозуміли, хто ворог і агресор.

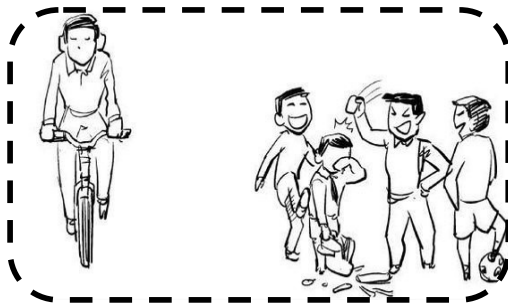
Вікторія Матвійчук

З початком серйозних потрясінь у нашій країні з'явилося безліч патріотів, які з таким запалом «захищали» нашу Батьківщину від поганої влади та ворогів. І так багато їх просто втекли. Заради ж нашої країни гинуть молоді хлопці, що йдуть обороняти наш сон та «високоповажних» персон. Чоловіки, які дійсно люблять свою Батьківщину, віддають своє життя, а їхні діти втрачають батька, кохану людину. У той час як наша влада та частина народу, змагаються у гонитві за грошима, а коли ж будуть перегони за щасливе і спокійне життя? Ніхто не знає...

А що робити нам, простим громадянам? Ми думали що після Майдану 2014 року, все зміниться, життя стане кращим, і знов лише «наїлися» обіцянок влади. І так буде доти, доки ми самі не почнемо, поки ми не станемо поважати один одного, погляди інших людей, нашу культуру. Як можна йти в Європу, і так смітити на вулицях? Як можна жити по-новому, якщо ми не бережемо нашу землю? Почати хоча б з малого - з повагою ставитися до рідного краю, цінувати те, що є. І тоді життя буде кращим.

Орина Зеленіна

Назавжди запам'ятала слова свого вчителя: «Ця розповідь про чотирьох осіб, які називались Усі, Хтось, Кожний і Ніхто. Треба було виконати якимось важливе завдання і Усі були впевнені, що Хтось це зробить. Кожний міг це зробити, але Ніхто не зробив. Хтось розгнівався, тому що це було завдання Кожного. Усі вважали, що Кожний може виконати це, та Ніхто не зрозумів, що Усі цього не зроблять. Закінчилося тим, що Усі обвинувачували Когось, коли Ніхто не виконав того, що Кожний міг зробити сам».

Зніміть свої рожеві окуляри і погляньте на світ по-іншому, озирніться, лишень подивіться скільки несправедливості та нерівності.

Спочатку Перша, потім Друга світова війни, а тепер АТО. Ми живемо в досить складний час, коли молоді хлопці знову йдуть боротися за мирне небо над головою, за щасливе майбутнє. Це реальна сучасність, у якій багаті керують бідними, корупція «бере гору», а війна забирає молодих захисників, які хотіли жити і залишає тих «фейків», що тепер зазнаються славою...

Навіщо світ тримає лицемірів та брехунів? Чому молодий хлопчина сидить з десятками орденів і мовчить, а той чоловік бігає і кричить «Ура!», від кожного вимагаючи і кожному доводячи? А відповідь проста, чоловіче, ти зовсім не герой, ти лиш той нещасний «фейк», який хоче мати славу, гроші і повагу... Як шкода, що вас таких чимало. Чимало тих, хто «долю викрадає». Давайте пам'ятати, що наші герої ті, що мовчать, ті, яких можна запитати і вони будуть розповідати, але тихо і нікому не заважаючи. Любі, не будьте Усіма і не думайте, що Хтось щось зробить за вас, тому що Ніхто цього не робитиме. Кожному під силу зробити наше завтра кращим.

Ірина Кондратюк

Війна... На мою думку, війна була завжди. Скільки існує людство, стільки й існує війна. Згідно з найдавнішими міфологіям Війна - це один із чотирьох вершників Апокаліпсису. Саме людина її творить.

У всі часи були різні люди, різні війни, але в них є щось спільне. Це так звані тиллові герої. Для прикладу візьмемо Велику Вітчизняну війну. Блискавичними атаками фашисти завойовували цілі країни. Всього за тиждень вони захопили Польщу, але дійшовши до Радянського союзу так звану «Коричнева чума» поламала свої ікла об волю і патріотизм наших воїнів, які були готові віддати своє життя за кожен піщинку своєї землі. Дійшовши до Сталінграда, за той же час, що було загарбана Польща, фашисти просунулись всього лиш на 10 метрів вперед. Але були й такі, що ніколи й дуло своєї гвинтівки не направляли в бік ворога, а після війни вони розповідають про свої так звані подвиги.

Роки пройшли, нібито мирне небо, але хіба багато не змінилося. Можновладці крадуть, простолоуд жививає. Але терпіння вривається. «Годі! Ми достатньо натерпілись! Ми більше не дозво-

лимо розпродувати нашу Батьківщину!» І народ скидає з трону так званого «легітимного». І знову зміна влади, здається все, накінець ми заживемо, але тут - підстава, ніж в спину, проливається братська кров. Той, з ким ми ще вчора їли спільний хліб, ділили спільну воду, були готові покласти своє життя заради іншого, нині він хоче відібрати у нас неньку. І саме в цей момент вона стала матір'ю тому, що всі твої діти, як один стали на її захист.

Воїни АТО, які щохвилини ризикують своїм життям, щоб ми з тобою ходили під мирним небом. Я пишаюсь мужністю «кіборгів», які здали аеропорт тільки тоді, коли захищати вже не було що, коли від терміналу залишилися тільки руїна... Справжнім воїнам доземний уклін та вічна слава! А пристосуванцям - ганьба.

Олег Снігур

Життя складна річ. Щодня воно підкидає нам нові сюрпризи. Це наче іти вночі лише з одним ліхтариком, по невідомій стежці. Ти не знаєш, що тебе чекає далі та які звірі можуть зустрітись на твоєму шляху. І мова йде зовсім не про тварин, а про людей.

Немає тих, хто б на власному досвіді не переконався, що не завжди «справжнім» другом можна назвати людину, яка знає тебе більше 5-ти чи 10-ти років, або навіть з дитинства. Уся справа в людській сутності. У сучасному світі духовне втрачає цінність, коли матеріальне, наче той мед, у якому так багато потонуло. Є безліч прикладів, як гроші псували сімейні стосунки, рідні відверталися один від одного через нещасний клаптик землі, або квадратні метри квартири. А друзі ставали запеклими ворогами, перетворювали життя суперника у справжнє пекло. І цей список можна продовжувати та продовжувати.

Як мало залишилось людей, що можуть віддати тобі останню сорочку, не маючи нічого за плечима, мало хто розділить останню хлібину. Саме у таких ситуаціях людина показує свою сутність, своє справжнє обличчя. Мені пощастило зустріти таких друзів. Для мене дуже важлива їхня підтримка. Від них я черпаю натхнення, заряджаюся позитивом та просто відпочиваю душею.

Але так було не завжди. Багато було таких, як мед. Тягучі та приторно-солодкі до гіркоти, липкі та неприємними. І ця солодка суміш поволі притягувала усі неприємності, які зліталися наче мухи на смітнику. Ні я не шкодую про те, що витратила так багато часу не на тих людей, втратила стільки можливостей. Ні й ще раз ні. Це життя і ми повинні вчитися на власних помилках. Поки ми не обпечемося, ми не відчуємо ціну того, що маємо. Тому варто цінувати лише тих, хто пройшов крізь вогонь, воду і мідні труби, хто черпнув добрячу ложку отцу разом з вами, хто поділив і радість і горе, хто радів за ваші перемоги та підтримував у поразках.

Тетяна Федорчук

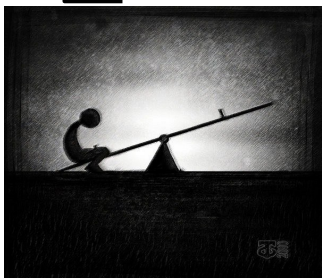

Люди самі себе гублять, самі обирають той мед, у якому найкраще буде потонути. Цей приторний, жажливо липкий мед, що так і манить до себе нових і нових солодкоїжок. А вони сліпі й глухі, не опираючись спокусам, знову тонуть. Скільки тих, що зрадили себе заради благ, намарених багатств? Напевно, хвороби вбили менше людей, ніж слава, гонор, гроші. Із злістю й болем у серці водночас, я згадую про тих відомих і талановитих особистостей, що пішли з життя через невміння його цінувати. Про це рідко говорять, тим більш не пишуть студенти, але я скажу. Скільки ж геніїв занапалили себе?! Когось вбила слава, когось гроші, хтось довів своє життя до краю наркотиками чи алкоголем. І таких прикладів безліч.

Так мало в оцтах тоне мух і так багато гине у медах

Візьмемо склянку оцту та меду, покладемо поряд на стіл. Відчинимо вікно та запросимо мух. Вони дзижчать, літають, ось перша наблизилася до склянок, роздивляється. Друга сидить на краю та куштує мед і вже одною ніжкою в меду, вона хоче ще. Їх стає дедалі більше і всі навколо меду, а місця все менше. Схоже, оцет не зацікавив комах. Секунда і в солодкій масі бовтається ще одна, ні дві ласунки, вони повільно лізуть до краю, щоб вибратись з пастки. Інші хочуть допомогти, але від спокуси пірнають, покриваючи товстим чорним шаром світло-жовту субстанцію. На них повзають "браття" і злизують залишки меду, не відаючи, що їм уже не вибратись із пастки. З експерименту постає два питання. Перше: "Чому оцет не приваблює комах?" та друге: "Чому вони нагадують людей?"

Наше світосприйняття у двадцять першому столітті багато у чому залежить від засобів масової інформації. Але що показує нам кольорова картинка з екрану?.. Часто ми бачимо заможних зірок, відомих людей, політиків, і в цей ж момент кожен з нас починає задумуватися над тим, як солодко живеться їм по той бік екрану. А ми тут щодня як у оцті...

Нерідко всі ті зірки та політики, яких ми бачимо з наших екранів, у минулому були звичайними людьми і будь-що прагнули потрапити на перші сторінки журналів, бути у всіх на вустах. Але, насправді, отримуючи бажане - це не цінують і

женуться за більшим. У результаті той, хто живе у «медах», нещасливий та зневірений в собі (хіба за невеликим винятком).

Людська природа така, що втративши себе, і відчувши порожнечу всередині, ми не можемо зрозуміти її причини. Більшість починає знову гнатися за грошима та славою, як шур у колесі, та стають дедалі нещаснішими, як дар за труди твої.

Деякі ж звертаються до алкоголю, наркотиків, і лише одиниці об'єктивно оцінюють те, що здобули і сприймають це, як мед.

Особисто мені здається, що люди з помірними статками, або той, хто вміє цінувати те, що має - щасливі. Вони не живуть ані в оцті, ані в медах, вони притримуються золоті середини, таким чином, знаходять істину буття.

Іванна Приходько

Слово наставника

«Одні в атаку ходили, А інші

«Ура!» кричали...»

Борис Олійник

Коли гармати гриміли
І кулі роями дзижчали,
Одні в атаку ходили,
А інші «Ура!» кричали...
І скошених кулями в полі
Кістява снопами в'язала –
Поротно, полками вої
У братські могили лягали...
А ті, що «Ура!» кричали,
«Довольством» заправляли
Й з «победой» вернулись, орлами,
Хизуючись: «Ми ж воювали!...»
А вдови й згорьовані неньки
Та ще ті що з фронту, каліки,
Одівши на шії шлеї,
Поля здичавілі орали, підпрягши до себе корівки.
І доки одні працювали,
Вмивались солоним потом, -
Інші в долоні плескали
Й щодуху «Ура!» кричали масним і широким ротом.
...Усе промине... Лиш дорога
Минуле й прийдешнє єднає.
Хтось пре свого тяжкого воза,
А хтось батогом поганяє...
О-о, чуєш, «Ура!» знов горляють, -
Лукавих, цинічних багацько –
Три шкури із люду здирають
І ним заправляють хвацько.
Та вічною ночі не бути
І зима весни не збороти –
Громадою «Слава!» гукнути
Й оцих «кровосісь» ізмахнути,
Як пил... І ставать до роботи!

Якби ж то нас вчоргове не купили,
хіба б тож ми вчоргове продались?..

Сучасний світ переповнений героями, кухонні стіни, яких лише і слухають про їхні подвиги. Про те: «Якби я був на його місці..», «Ой мене б у президенти, я б все змінив». Лише “я” і “я”, а на ділі - ніщо. Зазвичай - це пусті слова, на реалізацію, яких у людей просто не вистачає духу. Таких «кухонних критиків» безліч, та щось на майдан вони не вийшли... Це змушує замислитись, а ким ми є насправді, а що ж ми з себе уявляємо, а скільки важать наші слова?

Кожна людина унікальна, і ні для кого не секрет, це підтверджує один із латинських висловів, а саме: “Quot capita, tot sententiae” – скільки голів, стільки й думок. Проте, люди часто забувають про цей вислів, коли піддаються тенденціям стада. Знецінюючи вартість власної думки й переконань. Ми сліпо наслідуємо чийсь думки, і всі стаємо як один, перетворюємось на нецікаві копії, і зовсім забуваємо про свою індивідуальність. Можливо, почувши ці слова, хтось скаже, що зараз життя або умови змушують до таких дій, але моя совість просто не дасть мені погодитись. Адже, я казала, кажу, і буду казати, що кожен з нас може змінити світ на краще, і не треба шукати безглузді причини та заперечувати це.

Ми завжди чимось незадоволені, і завжди обурюємось з того чи іншого приводу. А особливо, ми – українці любимо критикувати владу, і часто кажемо, що нам поганих обрали, і що зовсім не ті керують державою. Стоп. Люди, схаменіться і згадайте, коли ви віддавали свої голоси за гречку, або стояли на проплачених мітингах. Забули? Соромно і гризе совість? Я гадаю, що так. Пропоную згадати й тих, хто утримується від голосування, адже, саме з їхніх вуст потім буде литися найбільше бруду з цього приводу. Оскільки я журналіст, і за канонами я не маю права обирати ту, чи іншу сторону, у висновку я хочу процитувати одного мудрого філософа, який сказав:
«Влада – це взагалі невдячне діло, адже, що б ти не зробив, і до яких би вершин твоє ім'я не підносили, в кінці його все одно змішають з брудом»

Тетяна Коптєва

Цей вислів дійсно має підтвердження у суспільному житті. Кожна людина, мріє і повинна бути самостійною та незалежною, адже це один із критеріїв індивіда. Особистість має бути незалежною як матеріально, так і духовно – це шлях до успіху. Трапляються випадки, коли в людини не все вдається, через те, що шлях до успіху важкий і всі труднощі потрібно прийняти й перебороти.

На сьогоднішній час, важкий час, не все складається як треба, і більшість голосно кричить про це. Не розуміючи, що цю ситуацію потрібно виправляти, додати зусиль, щоб досягти своєї мети. Ми самі

повинні розуміти, що тільки словами, хоч і голосними, нічого не виправити – потрібно діяти. Діяти усвідомлено і старанно, адже в усіх своїх невдачах винні, у більшості випадків, саме ми.

Щоб розв'язувати свої проблеми, щоб удача повернулася до нас обличчям, ми змушені адекватно оцінити цю проблему, знайти правильне рішення та все поступово виправити. Без труднощів – не буває перемог. Людина повинна зрозуміти й на своєму досвіді відчути, що солодший сам шлях до перемоги, ніж навіть сама перемога. Тоді в усіх все складеться, головне - витримати й перебороти самого себе.

І тоді, коли вже успіх біля воріт ні в якому разі не треба про це оголошувати, а тим більше вихвалитися, адже це справа слабких і егоїстичних людей, які досягали мети заради бахвальства, а не для загального і свого блага.

Ще в нашому світі існують люди, які заздять успіху і навпаки, насміхаються з невдач. Ніколи не потрібно звертати увагу на них та на їх необ'єктивну критику. Все ми робимо для себе і саме собі потрібно доводити, що ти можеш досягти чогось в цьому житті.

Іван Карий

Крик

Так, уста заціплюючи, вір,
Інших клич, і сам себе накликуй,
Кидай вірш зім'ятий на папір,
Кожен – клапот вирваного крику.

Так шодня: в одчайнім вирі гри
Не затиснуть розпачі долони,
Вічний голос, як наказ: твори!
Брязкай міддю, стрוף загнзудуй коні

І, надхненням захлиснутий, слів
З дна душі випльовуй чорну рану, –
Може десь на перехрестях днів
Ти й зустрінеш слави дівку п'яну...

Ну, і що ж? Однакі будуть дні
(Тільки мрамур, а не простий камінь),
Знов: твори! Ще важчий біль надхнінь,
Горла стиск і в далеч крик без тямнї...

Святослав Гординський

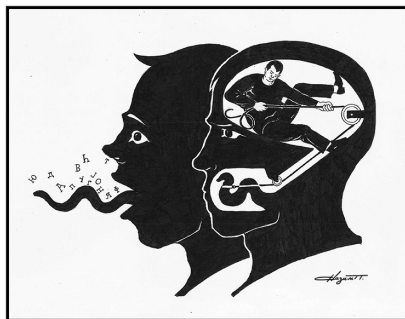
Не раз я чула від батьків цей вислів «На горло беруть слабаки».

По-перше, сильна людина - це людина, яка може самостійно розв'язувати питання, що з'являються в нашому житті. Попри всі життєві негаразди, продовжувати шлях вперед, до поставленої мети. Багато людей впадають у відчай, коли щось іде не за планом і кидають розпочату справу на півдорозі. У сильної людини є не тільки відповідальність перед самим собою, а й перед іншими людьми. Вона не кине нікого в біді, завжди прийде на допомогу. У такої людини є духовна сила, внутрішній стрижень. Вона успішно протистоїть спокусам світу. Коли говорять про духовну силу людини, мають на увазі силу її характеру. Сила духу - це здатність змусити себе щось робити всупереч своєму "не могу".

По-друге, люди постійно сперечаються між собою, нав'язують один одному певні істини, ідеї, транслюють свої власні переконання в суспільний простір і, відповідно, очікують певної реакції з боку інших людей. У різних людей можуть бути відмінні переконання, думки і погляди на життя, з цієї причини всі ми сперечаємося один з одним, щось доводимо, іноді погоджуємося із думками іншої людини або відкидаємо їх, впевнено і переконано стоячи на своїх позиціях. Я думаю, що насправді все залежить від обставин і від того, як почуває себе той, хто власне каже, і змінює свої переконання. Тому в один прекрасний момент, якщо людина усвідомлює те, що вона була неправа, вона може змінити свою позицію.

В цьому немає нічого поганого і не є проявом слабкості. Інша справа, якщо людина змінює свої переконання під примусом або тиском. Ця ситуація є кардинально відмінною. Якщо хтось не в змозі пояснити, відстояти свою позицію в суперечці, а тому змушений пристати на чужу, а саме це є слабкістю.

Наостанок: людина лише удає, що змінює переконання, або робить це не для себе, а для когось іншого, це є ознакою слабкості.

Юлія Дуб

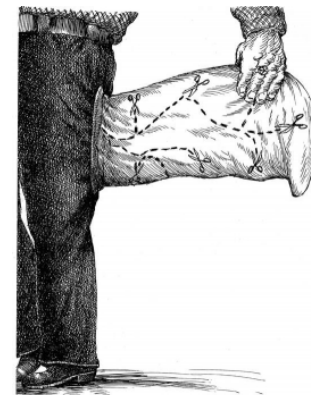
Слово — потужна сила, воно лікує... А може, й ранив і вбивати. Наша мова — потужний інструмент, застосування якого залежить від того, у чіях вона руках знаходиться. За допомогою неї ми можемо зробити комусь приємно, а можемо — завдати болю, який буде не меншим, ніж біль від фізичної агресії.

Змалечку, в кожній дитині, батьки хочуть виховати сильну особистість, адже світ стає дедалі жорстоким. Людям все частіше потрібно відстоювати себе та свої права. Кожного дня ми використовуємо мову, як спосіб комунікації та діалогу, але іноді це спілкування може перетворитися на сварку або ж конфлікт. І єдина зброя слабкої особистості — крик, люди вважають, що саме за допомогою підвищення голосу вони можуть вирішити суперечку, але насправді все зовсім не так, крик сприяє тільки псуванню відносин з людиною та приниженню самого себе.

Сильна людина — та, хто може, попри всі життєві негаразди, продовжувати шлях вперед до своїх цілей. У такої людини є внутрішній стрижень, вона успішно протистоїть спокусам світу та досягає всього сама. Сила духу — це здатність змусити себе щось робити через «не могу», але слабкі особистості використовують тільки одну силу — голосу. Багато людей кричать, тому що це їх звичайний механізм поведінки, захисна реакція у важких ситуаціях, так вони навчилися справлятися з труднощами в житті, але у такої реакції організму немає хороших і тривалих результатів. Крик руйнує, тому не дозволяйте галасунам продовжувати руйнувати вас або ваші відносини, терплячи таку поведінку. Допомогайте один одному, тому що без підтримки у кожного з нас нічого б не вийшло.

Ольга Галата

Чому така чудова країна у якій є і гори, і моря, і ріки, яка оповита мальовничими пейзажами — тоне у хабарництві та суцільній корупції? Якщо поглянути на статистику, то можна побачити що усі сфери нашого суспільства корумповані. Наприклад: згідно з дослідженням Transparency International, проведеного 2008 року, 47,3% студентіввизв'язали, що від них вимагали хабарі; з них 29% добровільно заплатили хабар. «33% опитаних студентів стверджували, що вони зіткнулися з корупцією у своєму навчальному закладі, 29% чули про випадки корупції від інших студентів, у той час як 38% не стикалися з корупцією. Студенти (аспіранти) можуть «купити» вступ до вузу, результати іспиту, проходження докторської або кандидатської дисертації. Хабарі варіюються від 10 \$ до 50 \$ за екзамен до кількох тисяч за вступ до університету. За даними урядових джерел, хабарі варіюються в межах від 80 \$ до 21 500 \$. Зарплати вчителів та викладачів в Україні низькі у порівнянні з іншими професіями; це може призводити спокуси вимагати хабарі.Окремі чиновники були викриті у підробці документів про вищу освіту»

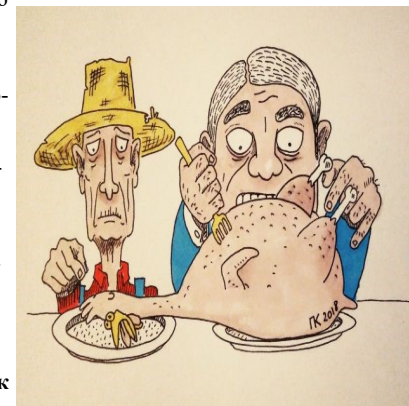

Значна частина проблем нашої країни у діях влади. Вони добре прорахували усе. Їхні сили направлені на людей, які не мають великих статків, та пенсіонерів. Звичайно таким легше заплатити смішні 200 - 300 гривень за голос на виборах, або ж просто за те щоб мовчали, у випадку якоїсь махінації (це доволі часто зустрічається у нашій країні). Тому не варто дивуватись, коли до влади приходять бізнесмени. Для них парламент — це спосіб ралізації власних бізнес інтересів.

Чому ж у чергове ми продаємося? А куди не глянь — повсюди «дай грошей!». Відверто кажучи, як би б нам не пропонували гроші, ми не продавалися б...

Коли до влади прийде той, хто бачив справжнє життя українців, був за межами великого міста, прожив хоча б якийсь проміжок часу на звичайну зарплатню або ж пенсію. Саме тоді все зміниться. Рахуватимуться не з бізнесменами та чиновниками, а братимуться у центр уваги потреби звичайних громадян: забезпечити кожного громадянина робочим місцем, достатньою зарплатнею, якіснішою освітою та обслуговуванням, а політика та бізнес мають стати більш прозорими та доступними для звичайної пересічної людини. Тому для щасливого життя українців потрібно не так багато — влада яка дбає про своїх громадян, прозора система політики та бізнесу в країні, стабільність та розвиток у всіх галузях. А найголовніше — жити за принципами моралі і за законами справедливості.

Тетяна Федчук

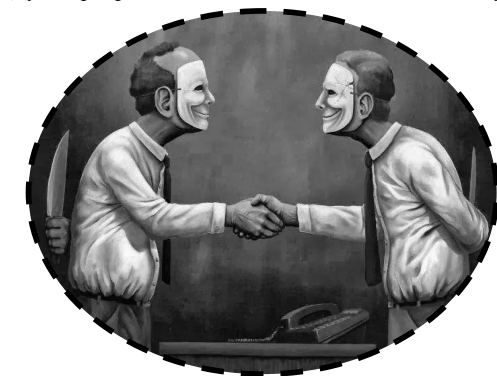

Сучасний світ переповнений героями, кухонні стіни, яких лише і слухають про їхні подвиги. Про те: «Якби я був на його місці..», «Ой мене б у президенти, я б все змінив». Лише "я" і "я", а на ділі ніщо. Зазвичай - це пусті слова, на реалізацію, яких у людей просто не вистачає духу. Таких "кухонних критиків" безліч, та щось на майдан вони не вийшли... Це змушує замислитись, а ким ми є насправді, а що ж ми з себе уявляємо, а скільки важать наші слова?

Багатьом вистачає духу лише на те, щоб засуджувати, критикувати всіх, кого не лінь. А де ж ті самі зміни?! Та де там... Часто виявляється, що ми критикуємо тих, хто не виправдав наших надій, хоч так солодко лив у вуха мед. А ми - ті зовсім сліпі мухи, що так і просяться втонутися в медовій брехні. А потім коли розуміємо, що нас ошукали, з усіх сил намагаємось виправдати власні невдачі. Яскравим прикладом, слугує наш український народ. Я люблю свою державу, проте не бачу сенсу не визнавати таких різних особливостей її культури. Люди тут так і просяться бути обманутими, щоб потім голосно про це кричати. Що ніби-то не того їм обрали, не той керує ними. Агов, дороженьки, а чи не ви їх обирали? Чи не за них з прапорами і гаслами на вулицях стояли? Така вже особливість людської поведінки - винити у своїх бідах когось іншого, адже так жити набагато легше. Безумовно, нас оточує немало фальшивих осіб і, здається, вже немає кому довіряти. Але ми ж є самі в себе, чому б не стати саме тією людиною на котру могли б покластися та рівнятися інші. Дуже прикро, що тенденції людського "стада" нікуди не зникають, а навпаки існують у кожному колективі. Варто лише звернути на них увагу.

Адже скрізь є ті, хто просто плывуть за течією, і поглинають все те, що їм ллють у вуха. Шкода, бо як якщо певна особа назве щось поганим, ми голосно підтримаємо його, а варто комусь впливовішому назвати це хорошим, як наша думка змінюється. Але ж потім все одно хтось з них програє, і тоді ми залишаємось на роздоріжжі: ображено й обурено критикувати того, хто програв, чи стати на бік переможця. Саме в таких ситуаціях самі ж і знецінюємо поняття "особистості", власної позиції, переконань. Ми просто стаємо частиною сірої маси, яка не хоче долучатися до створення чогось кращого, а готова лише обурюватися щодо того, як усе погано. Звісно не всі українці такі. І зараз нам неабияк

необхідно згуртуватись і не словом, а ділом допомогти нашій державі встати з колін. Досить сидіти на лавах глядачів, настав час створювати історію, яку б не хотілося критикувати

Софія Грабовська

Ми всі з одного роду — українців. Природа створила цей рід дуже щирим, веселим, працьовитим, дружелюбним і мирним у стосунках з іншими державами. Наші руки не заплямовані чияюсь кров'ю, слезами, пожежами та руїнами, якщо українці і брали до рук зброю, то тільки щоб захищати свою державу та землю від загарбників. Наш народ завжди цінував волю та незалежність, як свою так і інших держав, ніколи не зазіхав на землю та кордони сусідніх країн; не були ми "незваними" гостями у інших народів. Якби-то так ставились до нас! Реально ж, - нажаль, все зовсім по-іншому...

Кожен з нас наповнює світ своєю індивідуальністю. Хтось, навіть, говорячи, несе за собою багаж позитиву, а хтось навпаки показує свій жорсткий бік. На горло беруть слабаки? Це питання особливо актуальне у нас з вами час.

Насправді ж, чи дійсно люди, які кричать та багато говорять – слабаки, а ті ж, що мовчать – сильні особистості? Наразі в Україні досить важкі часи. Перед нами постає реальна картина того, що відбувається у нашій Батьківщині. Початком всьому стала Революція Гідності 2013 року. Тоді жителі нашої країни відкрито виступили проти беззаконня влади. Можна було спостерігати, хто реальними вчинками доводить свій патріотизм та любов до країни, а хто є боягузом, який уміє лише гарно говорити. Загибло більше сотні людей, справжніх героїв, що віддали своє життя за нас із вами добробут. Це були різні люди, але їх об'єднувало одне – любов до рідного краю!

На сході нашої країни точиться війна... Ця рана болить і ніє кожную секунду. Усі ті воїни, учасники АТО без зайвих слів тримають оборону, борються за майбутнє не тільки своїх рідних, але й усіх громадян. А якщо проаналізувати діяльність нашої влади. Де ж все те обіцяне? Чому не затвердите свої слова вчинками? Відповідь проста. Політики лише обіцяють народу золоті гори. Отак у всьому світі, слабаки намагаються чимдуж припістити себе гучними словами, а сильні люди – мовчки роблять свою справу. Лишається тільки сподіватися на те, що колись ми всі житимемо за принципом: «Не слово красить людину, а її вчинки!»

Діана Харчук

“Нас важче почути, коли ми кричимо” — Деніел Амен. Ми не сприймаємо крик, оскільки його основа — це емоційне розвантаження що несе за собою мінімум інформації. У стресових ситуаціях, що мають місце у нашому житті, часто б'ється посуд і підіймається голос. Жодна сім'я не обходиться без цього. Всі ми люди та іноді не розуміємо один одного. Але як тільки ми вирішуємо проблеми горлянок — тонка лінія побутових сварок змивається водою самоствердження.

Згадайте, як виглядає бос у фільмах і мультфільмах, особливо американських. Їх комічно зображують малими і щуплими, зате з гучним голосом. Яскравий приклад шеф-кухар з мультфільму “Рататуй”. У нього навіть для образу був найбільший ковпак, щоб додати росту. А їжу він куштував з розсувної драбини. Такий образ дає нам без слів зрозуміти, що внутрішній світ Шефа дорівнює зовнішньому вигляду. До цього ж не важко помітити ще низку схожих персонажей в інших кінокартинах і літературі, як Лорд Фаркуад з першої частини “Шрек”.

Персонажей для своїх робіт режисери і сценаристи беруть з наших реалій. Це тільки підтверджує існування проблеми. Люди страждають від слабаків які голосом заробляють авторитет і гриють своє его за рахунок персоналу. На протигагу все сильніше поважається стриманість і сила терпіння. Справжні герої нашого часу не тнуть “п'яту точку” на крисілі. Їх видно в окопах і серед мітингів, а посади у них не такі вже й високі, та голос, як і совість — чисті.

Звісно було сказано, що проблеми не покидають нас впродовж життя. За нами стоїть вибір, як сприймати їх. Завжди хочеться закричати, але повагу має той, хто зможе стримати бурю у собі. Оскільки крик, як шкідлива звичка: до нього швидко звикнеш і не побудешся так просто.

Віталій Мікула

Сучасний світ влаштований таким чином, що люди, які найбільше чогось потребують, найменше цього просять. Ті ж, хто спокійно може обійтися, рвуть свої голосові зв'язки, аби довести, що це не так. Так було завжди...

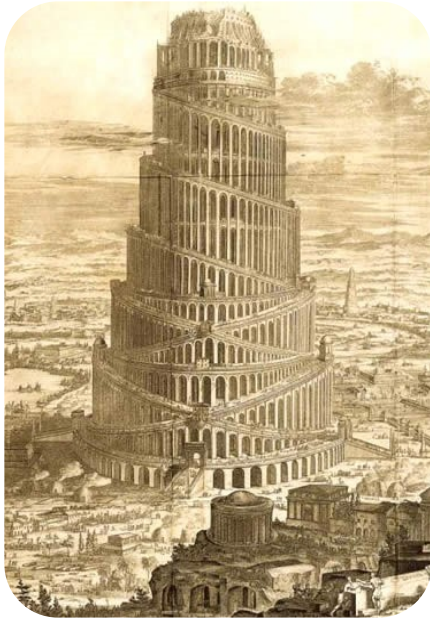
Ну звичайно ж, адже кричати можуть і роблять це лише ті, у кого за спиною немає нічого, окрім їхнього голосу. Так закладено природою, це є своєрідна захисна реакція людини. Як той павич, вони розпускають свого хвоста. Але задумайтеся, хто такий павич без свого розкішного хвоста? Як на мене, то це звичайнісінька курка. Отак буває і з людьми. Кров з носа, але така особа просто "зобов'язана" довести свою, так би мовити, правоту. Тому вона дертиме своє горло, оскільки більше нічого не має і не може.

Але є і люди, які керуються принципом "Краще тихе діло, аніж гучна пустка". Їм не потрібно щось комусь доводити, вони мало звертають увагу на ті чи інші провокації.

Адже вони переконані – правда на їхньому боці. На горло беруть слабаки... Чомусь, читаючи ці слова, я одразу ж думаю про нашу вітчизняну політику. Наші політики ледве не кожному дереву намагаються довести, які вони патріоти і як сильно люблять свою землю, свою країну. Але, як на мене, то все пусті балачки. Я гадаю, що справжні патріоти доводять це не на словах, а на ділі. Вони зараз сидять в окопах, там, на Сході України, у холоді та голоді й захищають нас. І їм не треба щось доводити. За них говорять їхні вчинки...

Марина Когут

Іноді виникає таке відчуття, що ми герої притчі про Вавилонську вежу. Ми ніби говоримо на різних мовах. Кожен хоче довести свою правоту, докричатися до іншого і показати, що його слово є вагомим. Ми перестали прислухатися один до одного. Проте, якщо спитати у пересічного перехожого чому, зараз все саме так, спочатку можна отримати у відповідь агресію, а потім він напевно нічого конкретного не скаже. Можливо лише тихо додасть фразу: «Ми не винні що все так, життя змушує бути нас такими», або щось типу того. На мою думку, це слова слабких людей, адже ми самі творимо своє життя, кожен сам вирішує ким бути на своїй життєвій дорозі. Хтось може сказати, що переходити на крик, це захисна функція, можливо він правий, проте, зараз трохи про інше. Ми говоримо про тих людей, які заради того, щоб привернути до себе надмірну увагу кричать про свій "типу патріотизм", проте, що вони здатні зробити все для Батьківщини, або що спроможні зробити взагалі.

Цими словами я хочу доторкнутися до сумління кожного, і змусити задуматися над своїми вчинками, і над тим, що пустими криками нічого не досягти. Це марна трата часу. У сучасному суспільстві важливі твої дії, і аргументи, якими ти їх пояснюєш. Обурюватися з приводу цього можна довго, проте, чи є сенс? Адже, у кожного є своя голова на плечах, і совість в кожного своя.

Тетяна Копцева

Чи є у світі ще такий великий та стражденний народ? Вся наша історія базується на прагненні бути незалежними, але не було й десятиліття, коли українці жили мирно, без непроях "гостей", котрі мордували нашу рідну землю. Знущалися ті, хто сильніші, вони мордували голодом, війнами, катували за мову та патріотизм.

Століття за століттям Україна ходить по колу. "Незвані" знову зазіхають на нашу територію, хоча ми вже незалежні 27 років. Частина людей продається, щоб тільки вижити. Але завжди є ті хто засуджує владу, критикує все що відбувається навколо них, кидають слова на вітер, що якщо б їм дати владу, то вони все обов'язково б змінили. Але що це? Це просто слова, які насправді ніякого значення не мають. Ті, хто реально хоче щось змінити, вони не сидять у своєму затишному будинку і не коментують все що трапляється у країні, а йдуть і доводять свої слова діями.

Український народ, вкотре наступаючи на ті ж самі граблі, обирає тих, хто голосніше і більше всіх обіцяє, а потім обурені діями влади голосно кричать, що не той сидить на верховітті нашої країни, що надії були не ті. Хоча й самі продалися за пусті обіцянки, а потім всі навколо винні, але тільки не сама людина. Така вже манера людської поведінки, тяжко визнати свої помилки та те, що сучасний світ дуже меркантильний, де значення має тільки: скільки у кого грошей, хто де одягається, який в кого телефон. Мало бути просто багатим. Хотілося би при цьому жити з високо піднятою головою і не ховати від людей очі. В світі панує стадний інстинкт: "куди більшість, туди і я", "мій голос нічого не змінить", але можливо саме твій голос або ж твоя позиція може змінити хід історії українського народу. Нам вже час задуматися, що буде далі, адже ми - молоде покоління і від нас залежить майбутнє нашої держави.

Ольга Галата

Передвиборча кампанія наших політиків багатообіцяюча: "Україна подолає кризу", "Новий економічний курс". Але, на жаль, це лише обіцянки. Люди ведуться на красиві слова та яскраві білборди й не розуміють, що саме їхній голос на виборах хочуть купити. Ідучи вулицями іноді задаєшся питанням, а в скільки це все обходиться кандидатом?.. Люди не замислюються над тим, що та чи інша постать зробила доброго, чи поганого для нашої країни.

Ми знову наступаємо на ті ж граблі, як було з вибором у президенти Віктора Януковича. Громадяни за 50 грн проголосували, аргументуючи це тим, що він все одно виграє, моя думка нічого не змінить. А потім стояли на майдані з незадоволеними обличчями та жалілись на свою долю, яка в нас влада жаклива. Так і хочеться запитати: "а що ви хотіли, що очікували?" Так от, кого обрали – того і маєте. Як стверджує інтернет-видання volynnews.com, Віктор Янукович у період свого перебування на посту президента вкрав 40 млн. доларів.

Проголосували за нього 48.95% виборців. Ми звикли звинувачувати в усьому наших політиків, але можливо варто задуматися над своїми діями? Якби ми перестали вірити у солодкі обіцянки і не дозволили купувати свої голоси, а ретельно проаналізували кожного з кандидатів, то мали б набагато кращу владу.

Отже, поки наше суспільство не засвоїть уроки історії, доти буде все повторюватися знову. Наші помилки обходяться нам дуже дорого. Залишається лише надіятись, що народ скоро все-таки буде пишатися своєю державою та вадою.

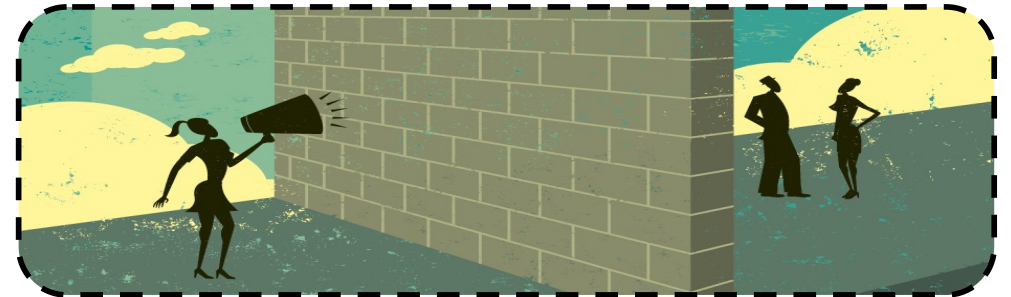
Вікторія Матвійчук

Слово наставника

Опадає паморозь сива
На врунастий іще спориш...
Чи сліди твої змиє злива,
Чи шугнувши з висот згориш...
Вичахає в душі щось сутне,
А суетне бере у полон.
Все в минулім?... Чи буде майбутнє?
Де ж подівся той юний огонь,
Що підносив тебе над хмари
І запалював душі краян?..
...Знов прибудами бродять отари,
Випасає їх п'яний чабан...
... І змикає уста свої Слово...
І стихає зраджена річ...
Вечір...
Ніч?!...

На горло беруть слабаки і програтуть...

“Крик вкрай негативно впливає на відносини. Здається, що так тебе краще зрозуміють, але ефект зазвичай прямо протилежний.”

З фільму “Є мрії—будуть і подорожі” Кессі Кеннігтон

Споконвіку всі народи, маючи різний світогляд сперечаються, чи-то на тему політики, релігії, чи з приводу територій. І часом глобальні суперечки стають причиною війн між країнами, чи між одним народом. Війна між Нідерландами та архіпелагом Сілли тривала 350 років, уявляєте? І все це – звичайний конфлікт. Інколи здається, що суперечка – вид спорту, коли одна людина та інша змагаються хто «сильніший». І ніхто не бере на себе відповідальність за наслідки. Під час самої суперечки дві сторони, або й більше, мають свою непохитну думку, яка й під кінець найчастіше залишається такою ж незмінною. Насправді, це питання глобальніше ніж здається з першого погляду.

Взагалі, майже ніколи людина, яка намагається криком, чи погрозами виграти суперечку, реально зрештою не доведе свою точку зору. Часто кажуть: "Як тільки закінчуються аргументи починається крик".

У кожного своя думка, адже немає на світі двох однакових особистостей. Хтось вболіває за “Динамо”, або за “Шахтар”, хтось слухає класичну музику, а комусь по душі рок. І все одно постійно люди намагаються один одному щось доводити. А в суперечках окрім, бажання підвищити самооцінки, нічого немає. Та велика біда в тому, що деякі люди вважають свої погляди, смаки та переконання єдино правильними. Конфлікти призводять до війн і глобальних проблем, також треба стримувати свою пихатість і поважати думки оточуючих.

Орина Зеленина